

Byli pilnější než včelky a tvrdošíjnější jako vyhladovělí severští psi na stopě vyčerpaného soba. Pracovali bez ustání, aniž by jim to zvlášť vadilo. Každý dotek seděl, každý výpočet odpovídal a všichni dobře věděli, kde mají v příštím okamžiku pomáhat.

Byli v tom natolik vycvičení, že jim zbýval i dostatek nálady na legraci, takže celý ten dav vědců, důstojníků a mužstva připomínal jednu velkou rodinu. Něco takového se dalo zažít skutečně jen na obří kosmické lodi.

Byl jsem velmi mile překvapen. Před hodinkou mě dokonce šéfinženýr doků číslo XIV zdvořile požádal, abych laskavě opustil horní pól nového obřího křižníku KUBLAJCHÁN, protože jsem jeho lidem překážel při práci.

Odcházel jsem mírně uražen, protože koneckonců jsem to přece byl já, kdo celé dny vypočítával, jak ze starého křižníku GANYMED vymontovat fiktivní transmitter a umístit jej do zbrojní haly KUBLAJCHÁNA.

Když jsem dorazil o dvanáct set metrů níž ke vchodu pro mužstvo, byl jsem už zase docela klidný.

Jedno se těm barbarům muselo nechat: Byli upřímní. Když se to vzalo doslova, pak jsem jim opravdu překážel. Inu, teď jsem skončil své výpočty, a proto jsem byl nadbytečný. Inženýři z Michelova týmu si s provedením celé akce - vyzvednutím transmitteru a jeho demontáží - už přece poradí sami.

Takže jsem se posadil na plastickou bednu.

Měl jsem odtud slušný výhled na vzedmuté boky patnáctisícimetrového obra, kterému bylo dáno jméno KUBLAJCHÁN. Perry Rhodan si očividně vážil onoho velkého Mongola, který kdysi vybudoval světovou říši.

Musel jsem se v duchu pousmát. Chána Kublaje jsem dobře znal, což ovšem Rhodan netušil. Tenkrát mě ani ve snu nenapadlo, že jednou budu stát před kosmickou lodí s chánovým jménem...

Tihle Pozemšťané vůbec lpěli na svých dějinách. Kdyby bylo podle dělníků v docích, musel bych jim bez ustání vyprávět příběhy ze svého předlouhého života. Musel jsem se tomu však bránit - protože jakmile bych aktivoval svůj extramozek, ve kterém byly uloženy vzpomínky, přerušil bych své normální myšlenkové procesy a to bylo vždycky doslova bolestné.

Na prsou mi visel aktivátor buněk a tiše pulzoval. Překvapeně jsem sraštil čelo. Tahle maličká, tajuplná, vejci podobná věčička se hlásila o slovo pokaždé, když moje buňková struktura potřebovala určité impulzy. Byl jsem teď jenom docela obyčejně podrážděný, anebo se uvnitř v mé duši dělo něco, co souviselo s regenerací buněk, které měly být správně dávno mrtvé?

Pokrčil jsem rameny. Tajemství aktivátoru, který mi už po více než deset tisíciletí udržoval mládí a svěžest na těle i na duši, pro mě zůstávalo patrně nerozluštitelné. Jediná bytost, která by mi k tomu mohla něco říct, se nám při posledním setkání ztratila na planetě Poutník.

Tato bytost - říkali jsme jí Neznámý z Poutníka - nám tvrdila, že si musí na několik okamžiků svého času odpočinout. Co si pod tímto pojmem ona odhmotnělá bytost představovala, jsem si uměl představit. Nedělal jsem si iluze. Když budeme mít štěstí, setkáme se s ní nejdříve za padesát let...

Nejbližší teleskopická přistávací noha KUBLAJCHÁNA byla asi sto metrů od nás. Lekl jsem se jakéhosi stínu, který se ke mně blížil. Pak mi ale logický sektor sděloval, že to přece nemůže být nepřítel.

„Helou!“ hlesl jsem táhle. „Pěkně jste mě vylekal! Plížíte se tiše jako kocour!“

Pomalů jsem otočil hlavu.

Dr. ing. Michels, šéfinženýr loděnice XIV, se zešířil a zazubil. Zvedl nohu a opřel se o moji bednu. „To je ale život, co?“ poznamenal. „Pomalů se od nás čekají už jen samé zázraky... hmmm...“

„Jistě. Těžký život.“

Michels podmrčeně přikývl. Měl něco za lubem, já to tušil! Tihle Pozemšťané občas sdíleli humor, který obyčejného Arkonidana zaháněl do úzkých. Mne osobně to neustále překvapovalo, přestože jsem mezi lidmi žil už dostatečně dlouho.

Blížilo se dalších pět mužů. Za nimi se nehlučně vznášela antigravová nákladní plošina. Jakmile mě spatřili, usmáli se jako na rozkaz. Sraštil jsem čelo a znovu zalitoval, že nemám telepatické vlohy, abych si mohl přečíst, nač myslí.

Michels stál těsně vedle mě. Bylo krátce před dvanáctou a vysoko nade mnou se klenulo azurové nebe bývalé pouště Gobi. Z věžovitých staveb hlavního města Země - Terranie - nebylo nic vidět. Zastíňoval je KUBLAJCHÁN.

„To je tedy věc!“ poznamenal mladíček důstojník bezpečnostní služby. Patřil k pěti mužům dopravní obsluhy.

Přísně jsem na něj pohlédl, ale Michels tiše poznamenal: „Smím pana admirála upozornit, že pan admirál sedí přímo nad roznětkou pětisetmegatunové katalyzační bomby? Pokud by byl pan admirál tak laskav a mohl opustit toto nebezpečné místo, kde právě odpočívá...“

Ale to už jsem prchal. Muži za mnou se smáli, až se za břicha popadali. Ti chlapi snad ani neměli nervy! Teď už jsem pochopil, proč si strážníci vyměňovali významné pohledy, když jsem si na tu zatracenou bednu sedal! Přitom tu holotu ani nenapadlo, aby mě informovali. A kromě toho, jak je možné, že se tak nebezpečné zbraně povalují po prostranství?

Konečná výbava lodi, ty blázne! lakonicky oznamoval můj extramozek.

Každopádně jsem však utíkal a utíkal, dokud mě ti vtipálci neviděli. Teprve pak jsem se opřel o bok přístroje, ve kterém se obvykle kontrolovaly všemožné konečné výrobky z tovarů, zda v nich není skrytá vada, abych si oddechl.

O chvíli později mě odtud znovu vyháněli. Ne, tady v loděnici pro mě nebylo místo. Podobné hemžení jsem naposledy zažil během Velké války před deseti tisíci lety. Tehdy můj lid bojoval za záchranu humanoidní civilizace proti nearkonidským Metanům z vedlejšího sektoru Mléčné dráhy.

To už však bylo hodně dávno. Dnes šlo o jiné problémy. Galaxie byla opět vzhůru nohama, ovšem nikoliv vinou útoku bytostí, které dýchaly jed. Naši noví nepřátelé byli nazváni Druufové a přišli z vedlejšího časoprostoru...

Otřásl jsem se a chtěl si přivolat malé aerotaxi, když zabzučel náramkový videofon.

Generál Deringhouse, jeden z Rhodanových nejstarších spolubojovníků, který zůstal fyzicky mlád díky buňkové sprše na Poutníku, oznamoval: „Zpráva od šéfa, pane. Mohl byste se okamžitě ukázat v hlavním stanu naší bezpečnostní služby? Ano? Oukej, díky...“

Překvapeně jsem se díval, jak monitorek zhasíná, aniž bych řekl jediné slovo anebo učinil gesto... Byl jsem pochopitelně informován, že se Rhodan nachází s malou flotilou ve sluneční soustavě Myrtha. Během uplynulých měsíců tam byla na planetě Gray Beast zřizována velká základna Sluneční říše Pozemšťanů. Věděli jsme totiž, že to bude právě tam, kde se v nejbližší době opět vynoří Druufové, a nehodlali jsme na to čekat se založenými rukama.

Druufové zbavovali celé planety všeho živého. Veškerý organický život vyjma rostlin odnášeli do svého časoprostoru. Zůstávaly po nich jen pusté a prázdné, jakoby narychlo opuštěné kontinenty a celé planety. Pro mě to nebylo nic nového, protože poprvé jsem se s Druufy setkal už před deseti tisíci lety...

Zanedlouho jsem už přistával na ploché střeše vysoké budovy.

Zatímco jsem byl v rychlosti seznamován s faktem, že v blízkosti slunce Myrtha byly zpozorovány první projevy překrývání časoprostorů, byl mi představen plukovník Marcus Everson. Na první pohled jsem na něm poznal, že má ve vesmíru něco za sebou.

„Těší mne, pane,“ řekl Everson.

„Plukovník Everson velí s okamžitou platností KUBLAJCHÁNOVI,“ vysvětloval Deringhouse. „Ať vám Marc povypráví, co všechno prožil na zpáteční cestě z planety Eppan, když se vracel s kosmickým agentem Goldsteinem!“

Everson se usmál. „Jeden z domorodců, který si dal říkat Mataal, se snažil získat moc nad mou lodí... Znáte vesmírné bytosti, které se podobají netopýrům? Dokáží měnit molekulární strukturu předmětů a tím je přetvarovávat. Náš muž byl z tohoto rodu. Kdysi dávno ztroskotal na Eppanu jako vy na Zemi, pane, a pomocí svých neobvyklých parapsychických sil si nás chtěl podrobit. Postupně nás jednoho po druhém zbavoval akceschopnosti, ale nakonec přece jen udělal chybu. To bylo v podstatě vše.“

Everson zamyšleně přitakal a já mlčel: Uměl jsem si živě představit, co se na palubě jeho malé lodi odehrálo.

„Michels hlásí, že dokončil stavbu fiktivního transmiteru,“ pokračoval Deringhouse. „Chtěli bychom vás požádat, abyste s KUBLAJCHÁNEM okamžitě odstartovali. S Eversonovým velením byste měl být spokojen. Vyzná se.“

To jsem poznal na první pohled. Byl to velmi schopný Pozemšťan, jako ostatně mnozí jiní, které jsem poznal od dob, kdy jsem změnil názor a rozhodl se Pozemšťanům pomáhat, namísto abych jim uštěďoval lekce.

Časy se mění. Na třech arkonidských světech - mé vzdálené domovině - vládl centrální počítač, který si dával říkat Regent. O pár minut později jsme dostali další zprávu z hlubin vesmíru, Plukovník ji zaznamenal na list papíru a mlčky mi ji podával:

Došlo k případu POTOMAC. Nouzová situace od 1. srpna 2043 - 24 hodin. Okamžitě platí všechna opatření, stanovená pro nouzový stav. Start flotily podle směrnice A-3. Až do odvolání za stavit všechny lety obchodních lodí. Atlan zpět na základnu. Podepsán Rhodan, šéf Sluneční flotily, Administrátor Sluneční říše.

Potřeboval jsem pár vteřin, abych tuhle zprávu vstřebal. Konečně! Naše výpočty ohledně prostoru, ve kterém se opět vynoří Druufové, tedy vyšly!

Odložil jsem zprávu a prohlížel si přítomné důstojníky jednoho po druhém. Nouzová opatření budou pro obyvatelstvo Země nepřijemná. Vystane spousta dotěrných otázek, na které budeme muset odpovídat.

„Případ Potomac?“ pokýval jsem hlavou. „To tedy znamená, že se nám stabilizovaly fronty. Pánové, budete muset podniknout něco, co vyvrátí podezření obyvatelstva, že jste pouhými mocenskými nástroji diktátora. Příjemnou zábavu, Deringhouse!“

Podíval se na mě poněkud nejistě a pak odpověděl: „Dočkejme času. Jednou to přijít muselo. Vy ihned odstartujte, pane. Pravděpodobně budete očekáván v soustavě Myrtha. My si tu nějak poradíme. Vás však potřebují jinde.“

O dvacet minut později jsem znovu vystupoval ze svého kluzáku před mocným tělesem KUBLAJCHÁNA.

První důstojník giganta mi hned u vstupu podával hlášení. Přijali mě se vší pompou, takže jsem je nechal být. Naposledy jsem se podíval na několik lodí planetární obranné letky, mezi kterými stáli i obři jako TITAN či GENERAL POUNDER, jakož i bezpočet menších člunů a stíhaček. Bylo opravdu neskutečné, co všechno ti malí Pozemšťané dokázali za pouhých 70 let postavit na nohy.

Velitel křížníku plukovník Marcus Everson krátce zasalutoval. Ve velínu lodi opět vládla ta horečná, pilná činnost všech přítomných, která mi tolik připomínala včelí úl. Hlášení stíhalo hlášení, kontrola kontrolu... A pak KUBLAJCHÁN vzlétl.

Posadil jsem se do křesla a oddychl si. Takže kupředu! Nepřítel, který před deseti tisíci lety zničil mou flotilu, měl dostat hořkou lekci.

Nebojoval jsem tedy zbytečně! Nečekal marně!

Silou veškeré vůle jsem se snažil o sebevládu. Arkonidské impérium ve staré podobě už neexistovalo. Veškerá má síla nyní patřila Pozemšťanům...

Dunění motorů se stupňovalo.

KUBLAJCHÁN zrychloval. Překřížil oběžnou dráhu Měsíce. Marcus Everson se na mě usmál. Věřil jsem mu. Dokonce mi něčím připomínal mého starého učitele a velitele TOSOMY, kapitána Tartse.

Everson byl blázen! Vůbec neměl zapotřebí překonat celou vzdálenost prostřednictvím jedné transice! Cestu k soustavě slunce Myrtha, celých 6 562 světelných let, jsme absolvovali jediným bezčasovým hyperskokem! Skok nadřazený prostorem byl záležitostí, která se nedala prakticky pojmout, ale znamenala i pro ty nejotrlější muže posádky rematerializační šok, velice blízký strachu ze smrti.

I já jsem se po transici cítil fyzicky i psychicky zmučen: Raději jsem se hned zase věnoval práci. Podíval jsem se na kontrolu frekvenčního zaměřovače, nového přístroje, pomocí nějž bylo pro kohokoliv vyloučeno zaměřit body vyskoku a výskoku lodi do a z hyperprostoru a získat tak její momentální souřadnice.

„Málem to nevyšlo, že?“ počastoval jsem mladého nervózního inženýra u tohoto přístroje. Mladík na to jen zamumlal něco nesrozumitelného.

Everson se však usmíval.

Zasténal jsem a vstal. Na monitorech před námi plulo, pět planet a za nimi žhnulo cizí slunce – Myrtha.

Potácivě jsem došel až k ovládacímu panelu a padl do křesla vedle zástupce kapitána lodi. Než jsem se stačil úplně probrat, KUBLAJCHÁN už přistával.

Planetu Gray Beast jsem znal z akce, při níž bylo nutné chytit uprchlíky, kteří chtěli Regentovi prozradit pozici naší Země. Počítačový Regent Arkonu se to taky už málem dozvěděl, avšak na poslední chvíli bylo zabráněno nejhoršímu.

Na jedné z obrazovek se objevila Rhodanova tvář.

Kývl na pozdrav: Jeho úsměv se mi však nezdál. Nebyl nijak upřímný. Navíc bylo zřejmé, že Rhodan za poslední měsíce pohlubl.

„Vítejte,“ řekl, ale působil dojmem, že je myšlenkami někde jinde. „Přistanete na třetí dráze. Prosím opatrně, ať nevyvoláte příliš velké energetické emise.“

Tahle poznámka mě zaskočila. Odkdy něco takového představovalo hrozbu? Rhodan si musel všimnout mého užaslého výrazu, protože dodal: „Jistě, Arkonidane. Je pravděpodobné, že se ve vnějších oblastech kolem soustavy zdržují lodě nepřítelů. Takže prosím, přistávejte pomocí antigravového pole. To je vše. Uvidíme se za chvíli. Konec.“

Obrazovka potměněla. Marcus Everson ostře a velmi falešně hvízdal: „Rozuměl jste tomu?“ zjišťoval jako mimochodem, ale hned prikazoval: „Všechno přepojit na antigrav! Šéf nemá rád tvrdé impulzní vlny. Potvrďte...“

Potom zopakoval otázku. „Rozuměl jste tomu?“

Díval jsem se na krajinu pod námi a v duchu vypočítával náklady, které by byly zapotřebí ke zřízení nové základny. Zároveň jsem odpovídal: „Copak si vážně myslíte, že Regent neví o posledním prolínání časoprostorů? Cože? No tak teď už víte, co měl Rhodan na mysli. Jak známe Regenta, poslal sem svou flotilu. Jeho naprogramování je až příliš prosté - donutit nepřítel, aby se vzdal do područí Arkonu. Regent nikdy nepochopí, že se poměry změnily. Čistě technicky nedokáže doopravdy pochopit existenci jiného časoprostoru. Takže sem poslal možná takových deset bojových křižníků. A Rhodan pochopitelně nemá zájem, aby byla jeho základna na Gray Beastu odhalena hned poté, co jsme ji dokončili.“

Everson už nic neříkal.

Ale pár vteřin nato motory lodi zavyly! „Vypnout, ksakru!“ vykřikl Everson.

To už však bylo pozdě. Přistávací nohy lodi se dotkly povrchu nového kosmodromu a dunění motorů utichlo. Se zadržným dechem jsme naslouchali posledním zvukům.

„To tedy může být ještě pěkná legrace,“ poznamenal kdosi.

„To je fakt,“ odpověděl jsem a vykročil ke dveřím z velínu.

Chování elektronicky řízené počítačové soustavy lze předvídat pouze v případě, je-li člověk alespoň zčásti informován o jejím naprogramování, ale my jsme nevěděli, co moji zemělí předci uložili do její paměti zhruba před pěti tisíci lety. Jedno však bylo jisté: Takzvaný Regent už netušil, co dělá! Začínal vydávat rozkazy, které by snad stačily pro vedení koloniálních válek, ale pro boj s nepřítelem z cizího časoprostoru byly směšně nedostačující!

Vznášeli jsme se s novým křižníkem CALIFORNIA asi deset světelných let od planety Gray Beast - sedmé planety této soustavy. Za námi plulo po svých oběžných drahách dalších čtyřicet dva zdejších planet - většinou však už ledové chladných, neobyvatelných plynových obrů. V téhle soustavě byly obydleny pouze dvě planety.

CALIFORNIA patřila k nejnovějším bleskurychlým průzkumným lodím, pro které plně platilo staré plavidlo konstruktérů kosmických lodí, že vždycky jde o nějaký kompromis. Tahle loď byla velice rychlá, ovšem na úkor zbraňového vybavení. Její úkoly byly přísně účelové a proto také omezené. Mohla se neuvěřitelně rychle objevit, udeřit a znovu zmizet. Osobně jsem byl s touhle stometrovou kocábkou spokojen. Probouzela ve mně pocit bezpečí, ovšem za předpokladu, že ve velínu bude sedět zkušený kapitán, který nehodlá nikomu dokazovat svou nekonečnou odvahu. Ochranné štíty lodi totiž nebyly nijak odolné.

Nacházeli jsme se v rozlehlém velínu, jehož zaměřovací přístroje poukazovaly na určení křižníku. Nikdy předtím jsem neviděl lepší provedení.

Monitory zaměřovačů byly veliké a přehledné. Ostře zprostředkovávaly celou netušenou moc Mléčné dráhy!

Můj extramozek nutil k vyprávění. To, co jsem viděl, mi živoucím způsobem připomínalo události během takzvané Metanové války před deseti tisíci lety. Jenom silou vůle jsem ze sebe to silné nutkání setřásl. Nechtěl jsem vyprávět, nýbrž vědomě prožívat.

Rhodanův zástupce Reginald Bull se oběma rukama opíral o křeslo velitele. Přimhouřenýma očima zíral nahoru na panoramatické obrazovky. Podle velikosti a rozmístění zelených bodů jsme mohli odhadovat rozměry a typy lodí, vzdálených od nás dvacet světelných let.

„Nejmíň tisíc jednotek třídy STARDUST,“ oznamoval tlumeně Bull. „Neuvěřitelný! Počítač sem asi poslal všechno co má, ne?“

„Omyl,“ poučil jsem ho. Rhodan se ke mně obrátil. Omyl?“

Lítostivě jsem přitakal. „Podceňujete kapacitu hvězdné říše s více než stotisícem průmyslových planet. Všude se tam staví a buduje. Ani bych se nedivil, kdyby proti nám stálo sto tisíc lodí!“

Rhodanův výraz prozrazoval pochybnosti. Bully zaprskal a ušklíbl se.

Pak se ohlásila zaměřovací centrála a šéf jednotky mutantů John Marshall: „Odhadem asi třicet tisíc jednotek nejružnějších typů a velikostí, pane,“ oznamoval: „Kromě toho se tam zarputile bojuje. Je to válka se vším všudy. Energetické zaměřovače mají co dělat, aby zpracovaly šokové vlny, které k nám odtud přicházejí!“

Rhodan si nervózně pohrával s klávesnicí zbraňové soustavy lodí. „Třicet tisíc?“ zopakoval. „Co si o tom myslíš?“

Chvilku mi trvalo, než jsem pochopil, že se dotazuje mě. Vyhodnocení jsme už měli.

„Moje mínění?“ zopakoval jsem. „Dobrá, jak chceš... Poslední výsledky prokazují, že vlastní čas Druufů v poměru jedna ku dvaasedmdesáti tisícům neumožňuje používat pojem minulost.“

Od mé bitvy před deseti tisíci lety našeho času těm hochům uplynuly nejvýš tak dva měsíce. To jen abych vysvětlil situaci.“

Rhodan nedával najevo žádnou reakci. „Co bude dál?“ zeptal se.

„Časy relativních front s typickými projevy únosů už minuly. Tenkrát jsem byl svědkem toho, jak se mezi oběma časoprostory vytvořilo něco jako trychtýře, kterými bylo možné navštívit souseda. Jednalo se o druh blesků, pomocí nichž se vyrovnávala energie obou časoprostorů. Byl to přírodní proces, jako když vypouštíš vodu z vany. Tak nějak. Byla to věc, kterou žádná živá bytost nemohla ovlivnit. Tady to však vypadá podstatně hůře.“

Na chvilku jsem se odmlčel, aby se mí posluchači mohli nadechnout. Pak jsem pokračoval: „Ty trychtýře byly kdysi jevem, který nás mohl předem varovat, nebo teprve potom jimi k nám prolétly lodě nepřítelů. Teď žádné trychtýře nevidíme, ale lodě nepřítelů ano. Je tedy zřejmé, že tehdejší události jsou pouhým předvojem těch, které přišly nyní. Bohužel to nemůžeme opticky sledovat, protože světlo ještě neurazilo oněch dvacet světelných let k nám. Kdyby se tak stalo, spatřili byste narudlé trychtýře, které stále víc a víc nabývají podoby úzké trhliny v temnotě prostoru. Jde o nový druh stabilního pole, o jakési zóny výbojů, které se začaly utvářet před deseti tisíci lety.“

Barbare, už nebudeš potřebovat složité aparatury čočkových polí, abys pronikl do vedlejšího časoprostoru. Můžeš tam už proletět novými zónami, ovšem za předpokladu, že tě tam Druufové pustí.“

Poslední špičku jsem si neodpustil, přestože jsem neměl v úmyslu svým přátelům ubližovat. Rhodan to pochopil správně, nicméně suše odpověděl: „Díky za vysvětlení, admirále, ale my jsme už na to stejně přišli sami. Než jsi přistál, vyslal jsem do těch zón průzkumné sondy. Brzy budeme mít i normální optické záznamy. Dozvíme se, čeho Regent v boji s nepřitelem dosáhl. Pochopitelně že vyslal obří flotilu. On totiž jinou možnost ani nezná.“

Suše jsem polkl a namítl jsem: „A jaké možnosti znáš ty, barbare?“

Rhodan zívá a zakrýval si dlaní ústa. Pak zamrkal.

„Já?“ Pomalu vstával. Pak vydal rozkazy do strojovny a CALIFORNIA zrychlovala. „Opatrně se porozhlédneme, s kým máme co do činění. My se snažíme být zadobře s každým a potřást přátelsky rukou, pokud dotyčný nějakou má. Ty jsi však příteli, na palubě lodi, která se pokusí proniknout trhlinou v našem prostoru k sousedům: Říkal jsi něco?“

Ne, neříkal jsem nic. Rhodan se usmál, upravil si opasek a opustil velín. Také jsem vstal, ještě jednou jsem pohledem přelétl panoramatické obrazovky a obrátil se na Reginalda Bulla: „Vy si skutečně myslíte, že si dokážeme podrobit celé hvězdné říše jenom s několika křižníky?“

Zamyšleně sražil čelo, podrbl se v zrzavých ježatých pačesech a pak řekl: „Nic proti tobě, kamaráde, ale jsi trochu zamrzlej...“

To byla jeho odpověď na vážně míněnou otázku! Bullyho přítel Gucky, malý mimozemšťan připomínající křížence myši a bobra, pobaveně zapištěl. Spolkl jsem svou poznámku a opustil velín.

Však uvidí, co je admirál arkonidské flotily zač a co všechno ještě svede!

Nová základna flotily na planetě Myrtha VII se podobala mraveništi. Denně se z nebe snášel bezpočet těžkých bojových křižníků. Pozemšťané se ve své neskonale drzosti hodlali postavit proti největší mocnosti Mléčné dráhy. Zašli přitom až tak daleko, že přímo před hlavními nejtěžšími děly arkonidské říše postavili svou novou základnu.

Rhodanovy úmysly byly jasné. Chtěl být každému přítelem, s každým si potřást rukou, ale zároveň tak získávat pevnou půdu pod nohama. Používal přitom metodu „když se dva perou, třetí se směje“.

Ale teď už se mi jeho chování příliš nezdálo. Tentokrát jsem nabyl dojmu, že riskuje přesprátiš. Podceňoval totiž počítačového Regenta Arkonu. A navíc se mi také zdálo, že ani s ostatními bytostmi Galaxie nepočítá jako s rovnocennými protivníky.

Jeho momentálně převládající sebevědomí spočívalo především na existenci mutantů. Příliš na ně spoléhal a zapomínal, že se cizí bytosti mohou ze svých zkušeností učit.

Ze všech podobných úvah jsem docházel k závěru, že Pozemšťané ještě nedozráli. Rhodanovy první úspěchy se zakládaly na výhodě překvapení. Tušil jsem, že nás čeká bolestný úder. Nebylo možné, aby mohl s pomocí pouhých několika křižníků převálcovat tisícileté impérium!

Kromě mě před tím varovali ještě další muži. Rhodan mé argumenty chápal, ale věřil i sobě. Kdyby se aspoň nerozhodl zřítit svou základnu právě na Gray Beastu!

Ale nijak jsem nenaléhal a nevymlouval mu jeho záměry. Neodpovídalo to mé mentalitě. Jen ať se ti barbaři snaží. Jen ať se s tím poperou sami.

Na Zemi dokonce dokázali podle ferronských plánů postavit hmotové transmutery, takže velké lodi Sluneční říše byly vybaveny nejméně jedním. S pomocí transmuteru bylo možné přenášet zboží i osoby na velké vzdálenosti, třeba i z lodě na loď.

Velký šedooký barbar Rhodan se uměl velice rychle zmocnit cizích technických výtvarků a aplikovat je pro svou potřebu tempem, které bralo dech.

Už jsem si pomalu pohrával s myšlenkou, že přestanu pomáhat Pozemšťanům a začnu se věnovat svým vlastním problémům, když mi zase jednou zavolali z hlavního stanu v podzemí jejich mateřské planety.

Byl jsem zrovna na palubě Sikermannova křižníku DRUSUS. Na monitoru se zjevila Rhodanova tvář.

„Vaše Vznešenost se už uklidnila?“ zjišťoval namísto pozdravu.

„Čert tě vem, pračlovče!“ odpověděl jsem zlostně. „Ani ne dvacet světelných let od nás bojuje více než třicet tisíc lodí. Ukazuje se, že Druufové utrpěli porážku a mají velké ztráty. Žádná z jejich lodí nevydržela v našem časoprostoru déle než dvě minuty. Snad tě to přesvědčí o nekonečně velké moci říše Arkonu, přestože ji momentálně ovládá počítač. Ten ti ukáže hranice tvého vlivu. Nikdo není neporazitelný, ani ty ne. Myslím, že je opravdu načase, aby ti to někdo konečně řekl. Takže co máš v úmyslu?“

Na okamžik zmlkl a pak se pousmál.

„Přijímám tvé pochybnosti, admirále. Nechci ztratit těch pár lodí, které mám. Ale přesto do hry vstoupím, pokud dovolíš.“

„Ušetři mě své ironie. Radím ti, aby sis své trumfy dobře schoval. Možná že jich budeš mít brzy zapotřebí, abys mohl zachránit vlastní kůži.“

To byla tvrdá slova pro muže, zvyklého na stálý úspěch. Rhodan však zůstal věcný.

„Jistě, Arkonidane! Ale naše přístroje zjistily, že zónami lze skutečně prolétnout bez čočkového pole. Říká ti to něco?“

„Ty chceš zase proniknout do vedlejšího časoprostoru?“ zeptal jsem se.

„Přesně tak,“ potvrdil. „CALIFORNIA je připravena k odletu. Rozhodli jsme se, že se prozatím nezúčastníme probíhajících bojových akcí mezi Regentem a Druufy. Zůstaneme jako pozorovatelé v pozadí, dokud se nedozvíme, co máme vlastně udělat.“

„To je tvoje nejrozumnější slovo za poslední měsíce!“

Usmál se a já se rychle uklidnil. Takže mu přece jen nepřeskočilo a nehodlal se vrhnout po hlavě do bojových akcí. „Startujeme za půl hodiny. Jestli máš zájem, můžeš přijít na palubu.“

„Pokrytče,“ zaskřípal jsem zuby. „Ty přece chceš, abych přišel.“

„To někdo říkal?“

Rhodan vypnul spojení a já se otočil k veliteli křižníku DRUSUS. Baldur Sikermann si odkašlal.

„Měl jsem vás před osmi tisíci lety nechat zmizet mezi Druufy,“ poznamenal jsem. „Tím bych si teď ušetřil spoustu nepříjemností. Když dovolíte, plukovníku, jdete mi na nervy. Vy s ním poletíte taky?“

Sikermann se pousmál.

„Odpusťte, pane, ale byl jsem určen za kapitána CALIFORNIE.“

Zhluboka jsem se nadechl. Najednou mi došlo, že Rhodan si pro tuhle akci vybral své nejlepší lidi. Vypadalo to, že na palubě narazím na skutečnou elitu Pozemšťanů.

Nemělo význam klást další otázky. Bylo mi jasné, že Rhodan hodlá proniknout do časoprostoru Druufů, aby se podíval, co se tam děje. Nedalo se nic dělat.

O deset minut později jsem opustil palubu vlajkové lodi. Nad planetou Gray Beast se klenula temná větrná noc. Mezi mračny se občas objevila nějaká hvězda. Na velkém kosmodromu vládl klid. Před několika hodinami byl po zjištění cizích lodí v blízkosti soustavy vyhlášen všeobecný zákaz startů.

Kráčel jsem po svých ke slabě osvětlené CALIFORNII. Stroje křižníku se už rozběhly, ale na palubě byla tma.

Před otevřeným vstupem mě zastavili strážní a chtěli slyšet heslo, jenomže já je neznal. Oba mladíci však poznali mě.

„Jste neopatrný, pane,“ varoval mě jeden. „Byl vyhlášen mimořádný stav. Mohl bych střílet bez vyzvání.“

„Copak, copak?“ ironicky jsem se usmál. „Máte na palubě superbomby či podobné speciality?“

Zašklebil se. „To snad ani ne, pane. Jenom hmotový transmitter.“

Transmitter? Zamyšleně jsem sraštil čelo. Co mi na tom připadalo tak neobvyklé? Na každé větší lodi přece takový přístroj stál!

Pokrčil jsem rameny a vykročil ke své kajutě. Měl jsem ji tu rezervovanou, což jen dokazovalo, že se mnou Rhodan počítal ještě předtím, než se mě zeptal na můj názor.

„Podvodníku!“ zašeptal jsem si pro sebe.

O čtvrt hodiny později se objevil osobně v doprovodu Reginalda Bulla a šéfa jednotky mutantů Johna Marshalla. Bezděčně jsem aktivoval svůj mentální blok. Marshall se pousmál a Rhodan řekl: „Nikdo se nesnaží číst tvé myšlenky. Proč tolik nedůvěry?“

Mlčky jsem mávl rukou. Byl jsem zvyklý automaticky kontrolovat své myšlenkové impulzy. Zahleděl jsem se na Rhodana a zase jednou mi došlo, že nás i přes naše přátelství dělí celé světy.

„Mám v úmyslu proletět na druhou stranu tak, aby nás pokud možno nikdo nezaměřil. Výsledky měřících sond jsou překvapující. Podle nich se totiž časové poměr jedná ku dvaasedmdesáti tisícům srazil na poměr pouze jedné ku dvěma. Podle těchto výpočtů jsme tedy už jenom dvakrát rychlejší než protivník.“

Překvapilo mě to. Tohle od základů měnilo celou situaci. „Tím padá i tvá teorie, že od událostí před deseti tisíci léty na Zemi uplynuly Druufům pouhé dva měsíce, ledaže by jejich přiblížení k našemu času proběhlo teprve nedávno. Je tu nějak moc otázek najednou, které volají po odpovědi. Musíme se na to zkrátka podívat.“

Znělo to vcelku rozumně.

„Jsem zvědav, jak Druufové ve skutečnosti vypadají. Dá se čekat, že se s nimi tentokrát konečně setkáme. Někjaké námitky?“ Žádné jsem neměl. Jen jsem se zeptal na transmitter a jeho účel tady na palubě.

Rhodanovi se zajiskřilo v očích. Věděl jsem, že má něco za lubem.

„Jakmile se nám nabídne možnost, zřídíme si v jejich časoprostoru svou základnu. Bylo by fajn, kdybychom se mohli později přemisťovat z prostoru do prostoru pomocí transmitterů.“

Zamyšleně jsem přítakal. To vypadalo rozumně, protože transmitter pracoval na naddimenzionální bázi. Dematerializovaná hmota se přemisťovala tak, že ji nebylo možné zaměřit ani svěst jiným směrem. Kdyby se Rhodanovi podařilo takový záměr uskutečnit, zase by postoupil o krůček kupředu.

Na Gray Beastu zuřila prudká bouře. Jako by se s námi tahle planeta zasmušile loučila.

CALIFORNIA se tiše vznesla a nad atmosférou planety se rozletěla vyšší rychlostí. Výsledky zaměřovačů nás naplňovaly spokojeností. Nedávno zjištěné cizí kosmické lodě se totiž ztratily. Soustava slunce Myrtha se pro ně patrně stala nezajímavou.

Rhodan mi podal šálek s kávou. Přitom se na mě podíval tak ironicky, až jsem málem zrudl. Rozuměli jsme si i beze slov. „Jen počkej, skalní mužičku,“ řekl jsem nazlobeně. „Však oni si tě tady jednou najdou. Už teď ti můžu prozradit, co se s tebou pak stane. Svoje fiktivní transmiery si pak budeš moct strčit za klobouk. Klidně se dej poučit od starého admirála z Arkonu. Prožil jsem desetkrát víc vesmírných bitev, než kolik jich za celý život uvidíš ty.“

„Liješ si kafe na uniformu!“ odpověděl mi. Tohle tedy nemusel.

CALIFORNIA zrychlila. Po dosažení rychlosti světla jsme okamžitě přešli do transice. Sledoval jsem inženýry kontrolního týmu. Postávali u frekvenčního zaměřovače. Kdyby tenhle nový přístroj nefungoval, ani bychom se nemuseli o nic pokoušet. Bez něj by nás každá arkonidská loď lehce objevila, ale s ním žádná.

Jeden z nich zvedl ruku. Rhodan krátce přikývl. A hotovo... Transice začínala táhlou bolestí v zátylku.

Připadal jsem si jako virus v krevním oběhu obra..V biologii platí, že takový virus musíte nejdříve vůbec najít, než proti němu začnete bojovat.

V našem případě byla tím virem loď CALIFORNIA a obrem největší flotila, jakou jsem v životě viděl.

Vynořili jsme se do normálního prostoru rychlostí světla a namířili si to přímo k cíli. Kulovitý korpus naší malé lodi rezonoval a chvěl se. Přece jen přišly okamžiky, kdy bylo zřejmé, že pozemští konstruktéři ještě mají co dohánět.

Napravo od lodi zuřilo peklo. Vypadalo to tam, jako by Galaxie zanikala. Jako by tam explodovalo jedno slunce za druhým. Záři jednotlivých impulzních děl jsme nedokázali odlišovat pouhým okem, nicméně každický výstřel byl zachycen na citlivých přístrojích energetického zaměření.

Ani ne jednu světelnou hodinu od nás zuřila největší bitva, jakou kdo na tak malém prostoru zažil.

Dunění a rachot ve strukturálním zaměřovači oznamovaly, že neustále transituji desítky a stovky lodí. Jednak to byly náhlé hodnoty, vyvolané vynořením z hyperprostoru, a pak číselné údaje, podle nichž bylo jasné, že patří lodím Druufů. Cizinci totiž uměli nadřazeným prostorem velkou rychlostí proplovat. Naše lodě dokázaly jen skákat.

Zdálo se, že Druufové s tak silným odporem nepočítali. Pravděpodobně se dokonce domnívali, že k nám přiletí zcela neozorovaní.

Těsně před námi, asi deset světelných minut daleko, se najednou objevil bezpočet barevných šmouh. Jako by šílený malíř popadl štětec a namočil jej do fluoreskující barvy. Když se na to člověk pořádně zahleděl, rozpoznával i trychtýřovité útvary, které přecházely v úzké praskliny, odkud se linula oslňující záře. Výsledky našich sond říkaly, že jde o velmi rozličné a variabilní zóny výbojů. Jejich šířka se pohybovala mezi dvaceti až stem miliard kilometrů. Soudě podle toho šlo v kosmickém měřítku o drobné prasklinky, které skutečně umožňovaly hladký průlet do časoprostoru Druufů a zpět.

Už dávno jsme se oblékli do arkonidských transportních obleků, protože nám obyčejné skafandry v dané situaci nepřípadaly dostatečné.

Službu konající důstojník přestal už dávno oznamovat přicházející hodnoty. Na palubě CALIFORNIE nikdo nepromluvil. V helmových sluchátkách se ozývalo jen vzrušené oddechování členů posádky.

Rhodanova tvář byla vážná a uzavřená. Pravděpodobně si teprve teď do všech důsledků uvědomoval, co všechno Regent dokáže.

Občas bylo slyšet tiché zaklení - to když došlo k nějaké vesmírné katastrofě v blízkosti lodi.

Bojové křižníky samé jsme vidět nemohli, ale jejich exploze ano. Během několika minut po našem vynoření z hyperprostoru jsme napočítali na dvě stě umělých sluncí. Určitě jich tam však bylo ještě víc...

Tísňivé ticho přerušil Rhodanův hlas: „Pozor! Všem! Za necelé tři minuty budeme v zóně. Připoutat se a bezpečnostní pásy uvolnit teprve po průletu! Škvíra v prostoru není nijak široká. Pravděpodobně ji proletíme velmi rychle. S útoky proti nám nemusíme počítat. Uletíme každému výstřelu, byť by přišel okamžitě po průletu, protože poletíme rychlostí světla a na druhé straně budeme dvojnásob rychlejší než nepřítel. Tolik pro vaši informaci. Jakmile proniknou naše sondy, budeme je následovat! Konec!“

Rozhlédl jsem se po slabě osvětleném velínu. Muži seděli na stanovištích a věnovali se kontrole svých přístrojů, i když v každém vzrůstala nesnesitelná zvědavost.

Vtom se loď zachvěla a zaduněla jako kostelní zvon. „Náhodný zásah, žádný úmysl, vletěli jsme do něj,“ vysvětloval Rhodan. Kdosi se hlasitě zasmál. Podle chraplavého hlasu to byl Bully.

„Klid na palubě!“ vykřikl Perry. Zdálo se mi, že je trochu vyveden z míry.

Úzká škvíra v prostoru, kterou jsme si vybrali pro průlet, se zvolna měnila v zívající propast. Už pár minut jsme ji neviděli v celé šíři.

A pak to přišlo...

Sikermann cosi vykřikl, ale křičel do tak hrozného rámusu, že mu nikdo nerozuměl. Naše loď jako by narazila na neviditelnou energetickou stěnu. Agregáty zařvaly a monitory se naplnily oslňující září.

Zhruba šest vteřin po ponoru do vyrovnávací zóny se rozblikaly varovné signálky agregátu číslo tři.

Sikermann horečně pracoval. Ruce mu létaly po ovládacím panelu. Pootočil jsem se k Rhodanovi. Tvářil se velmi přísně. Ze strojovny přišlo hlášení, že agregáty lodi jsou zatíženy na maximum. Sikermann proto nařídil nouzový režim.

Po dvaceti vteřinách bylo zřejmé, jak velmi jsme zbrzdili. Během několika okamžiků klesl výkon lodi na 79 procent rychlosti světla.

Před kulovitým korpusem lodi docházelo ke strašlivým energetickým výbojům. Blesk stíhal blesk. Vnořili jsme se do něčeho, co jsme neznali a neuměli to ovládat. Jako by se před námi rozevřel pekelný chřtán a chystal se nás sežrat na posezení.

Mutanta Ralfa Martena to vyhodilo z křesla, protože omylem uvolnil pásy. Klouzal napříč velínem po podlaze, až se tvrdě zastavil u počítače.

Nebylo možné slyšet rozkazy ani informace. Když jsem aktivoval ochranný štít kolem svého arkonidského obleku, velín se zahalil do strašidelného probleskujícího světla. Vzduch kolem nás jako by se nabíjel.

„Teď už je po všem,“ pomyslel jsem si. „Riskovali jsme přespříliš.“

Ve stejnou chvíli temné dunění ustalo. Ticho přišlo tak náhle, až jsme se mohli domnívat, že jsme si ten strašlivý rámus jen vsugerovali.

Těsně přede mnou se opět rozsvítil displej.

Varovná automatika - agregát III přepnut zpět na ochranný energetický štít.

Teprve teď jsem se mohl konečně v klidu porozhlédnout po velínu. Zhruba třicet procent všech monitorů nevydrželo prudký nápor energie. Moje helmová vysílačka, zapnutá na nejvyšší výkon, mě právě připravovala o sluch. Rhodanův hlas měl sílu orkánu.

Zaúpěl jsem a otočil regulátorem doleva, abych ztišil příjem, a teprve pak jsem porozuměl jeho slovům: „...jsme uvnitř. Postarejte se o Martena. Možná se při pádu zranil. Jinak je všechno ok.“

Udeřil jsem plochou dlaní do uzávěru ochranných pásů a vstal z křesla. V reproduktorech se ozvalo hlášení: „Náhle zpomalení lodi způsobilo výpadek činnosti absorberů.“

„Jak je to možné?“ řekl jsem. „Sondy nám přece nic takového nehlásily?“

Ale nemusel jsem ani přemýšlet, aby mi došlo, o čem vlastně šlo - diferencované gravitační vlivy. Vyrovnávací zóna je ještě příliš mladá, než aby byla zcela stabilní. Za několik týdnů to už bude dobré.

Technický tým lodi odstraňoval vzniklou škodu. Dole snad zela nějaká prasklina, ale jinak byla CALIFORNIA v pořádku. „Podívejte se!“ zvolal náhle Sikermann.

Všichni jsme zvedli hlavy k panoramatickým obrazovkám, které zůstaly neporušené. To, co jsem spatřil, přinutilo mé srdce bít pomaleji. Jako by mi krev zamrzávala v žilách.

„Připravit loď k boji!“ přikázal Rhodan.

Sirény zavylly, ale my jsme dál zírali na panoramatický obraz okolního prostoru.

„Koneckonců jsme mohli vytušit, že Druufové postaví na své straně trhliny strážní flotily,“ podotkl Bully. „Myslíte si, že budou rozumět legraci?“

Ne, žádné legraci rozumět nechtěli. Po událostech v našem časoprostoru patrně ztratili veškerý smysl pro humor, pokud kdy nějaký vůbec měli.

Dlouhé, tyčím podobné lodě pluly natolik blízko, že jsme je na monitorech zaměřovačů viděli ve tvaru reliéfů. Sikermann pracoval jako stroj. Když jsem se zadíval, jak ovládá ruční řízení lodi, musel jsem si v duchu přiznat, že si Rhodan nemohl vybrat líp, když mu přenechal řízení CALIFORNIE.

První salvu z nejméně tři sta metrů dlouhé cizí lodě jsme s potíží absorbovali. V našich energetických štítech opět propukl orkán, jenom s tím rozdílem, že po nás stílel neznámý nepřítel neznámými zbraněmi.

Ve zlomku milisekundy se navenek tak krásná, ale pokud šlo o obranyschopnost slabá CALIFORNIA podobala ocelové kouli, která vrhá blesky na všechny strany, aby zamaskovala, že už se nedokáže bránit.

Pak mě to vytrhlo z křesla a po podlaze jsem se řítíl do opačného kouta místnosti. Slyšel jsem řev lidí a dunění agregátů lodi.

Pochopil jsem, že jsme museli dostat nejméně čtyři zásahy najednou. Trochu moc na malý křižník, jehož jediná přednost spočívala ve výkonu motorů.

O chvíli později se loď roztočila kolem své osy. Hvězdy na temném nebi se proměnily ve světelné prstence.

„Krátkou transici!“ přikazoval jsem. „Rychle! Musíme odtud vypadnout. Vždyť se řítíme přímo do rojnice nepřátelských lodí. Tak vidíš, barbare z jeskyně! Drzost není všechno a tví mutanti jsou smrtelní jako kdokoli jiný, když dostanou přímý zásah z paprskometu. Tak už transituji!“

Rhodan má slova slyšel, ale pravděpodobně jich ani nebylo zapotřebí. Sikermann udeřil do tlačítka nouzové transice.

Tím byla zahájena rychlá, ale pravděpodobně nekontrolovatelná transice, která nás mohla dopravit kamkoli...

Rematerializační bolest mě překvapila vleže. Přestože by podle všeho mělo být jedno, v jaké pozici člověk transiitní šok přijímá, časoprostor Druufů nám i v tomto ohledu hodlal připravit nějaké překvapení.

Uvědomil jsem si, že jsme udělali další chybu. Chytrý člověk by se určitě bránil aplikovat zákony Einsteinova časoprostoru v cizím prostředí. Bylo zázrakem, že jsme se vůbec ocitli v hyperprostoru.

Ale stejně jsem měl dojem, jako by se moje nervová soustava nemohla zbavit hmotného stavu.

Křičeli jsme bolestí ještě ve chvíli, kdy jsme se nořili do hyperprostoru. To, co přišlo potom, už bylo nesnesitelné. Upadl jsem do bezvědomí a patrně to pro mě bylo to nejlepší.

Probral jsem se první ze všech. Můj arkonidský organismus překonal šok nejlépe. Vlastně to bylo zvláštní, protože to obvykle bývalo obráceně - tělo Pozemšťanů disponovalo většími fyzickými rezervami.

S námahou jsem vstal. Před očima jsem měl mžítky a také jsem vnímal tiché bušení aktivátoru buněk. Teprve po chvíli se mi udělalo lépe.

Rhodan ležel v křečovitě poloze na zemi. Sikermann bezvládně visel v popruzích svého pilotního křesla. Ostatním mužům ve velínu se nedařilo líp. Odpočívám se k nejbližšímu křeslu a přemýšlel, co mám udělat. O ty bezvědomé muže nešlo, protože o ty se už postarají lékařští roboti. Právě vycházeli z ošetřovny.

Vstal jsem, přešel k Sikermannovi a uvolnil ho z popruhů. Pak jsem ho popadl pod rameny a položil na podlahu. Nakonec jsem zaujal jeho místo v pilotním křesle a zadíval se na kontrolní přístroje.

CALIFORNIA plula volným pádem poloviční rychlostí světla v prostoru. Všechny agregáty se těsně před transicí automaticky vypnuly.

Na panoramatických obrazovkách kolem velínu zářila obří rudá hvězda s malým zeleným sluncem vedle sebe. Tato dvojice nemohla být od praskliny v prostoru dál než dva světlené roky, protože větší vzdálenost se při nouzových transicích obvykle nepřekonává.

Zahleděl jsem se na materiální zaměřovač. Ochotně mi hlásil přítomnost osmi planet, ale když jsem se věnoval naměřeným hodnotám, zjistil jsem, že mají velice divné oběžné dráhy. Některé z nich dokonce proplouvaly mezi oběma slunci, což muselo mít za následek katastrofální klimatické podmínky na těchto planetách.

Po dalších deseti minutách jsem už napočítal 58 planet. Mnohé z nich měly i několik měsíců a kolem těch větších obíhaly v protisměru ještě další planety.

Dále jsem zjistil, že jsme se ocitli přímo v srdci této cizí sluneční soustavy. Obří rudé slunce zaplňovalo téměř celou pravou polovinu výhledu!

Můj dosud poněkud zmatený mozek konečně začal pod vlivem síly vůle pracovat. Konstatoval jsem, že větší část nebezpečí jsme eliminovali. Čtyřicet planet jsme nechali za sebou a nehrozilo, že bychom se s nimi srazili.

Za horizontem slunce se vynořila další planeta. Hned nato se ozval energetický zaměřovač. Tato planeta byla označena jako číslo 16. Pokud se palubní přístroje nemýlili, musela být obydlená. Byla natolik nabitá energií různého druhu, že podle mých zkušeností jednoduše musela být sídlem vysoce vyvinuté civilizace.

Životní prostor Druufů! signalizoval můj extramozek. Soustředil jsem se a uvažoval. Mnohé ze zaměřených energetických emisí mohly patřit kosmickým křižníkům, které se právě chystaly vzlétnout proti nám. Možná ano, možná ne...

Přemítal jsem, jestli bych neměl opět transítovat, ale pak mi došlo, že kdyby nás Druufové zaměřili, už by proti nám dávno zaútočili a na nic by nečekali. To bychom už pěkných pár minut bojovali...

Ale pak mě začala zaměstnávat další otázka. Jak bylo možné, že jsme se vynořili z hyperprostoru a ocitli se přímo před centrálním světem Druufů?

Na tuto otázku zareagoval logický sektor mého mozku: *Všeobecný zákon ve vesmíru Druufů. Při nekontrolovaném, neplánovaném skoku následuje pohyb namíření ve směru stabilní hmoty.*

To bylo pochopitelně velmi pravděpodobné řešení, ale zdálo se mi, že to nebude tak jednoduché, jak si můj extramozek představoval.

O něco později jsem si řekl, že CALIFORNIA nemůže být nikde schovaná lépe než právě tady, v jámě Lvové. Váhavě jsem zvedl ruku, abych aktivoval agregáty lodi, ale pak jsem se toho ještě neodvážil, protože jsem si připomenul výsledky měření našich sond.

Podle nich se Druufové pohybovali dvakrát pomaleji než my, takže když jsme teď letěli poloviční rychlostí světla, mohli se Druufové pohybovat pouze stejně rychle jako my. Proto jsem stroje raději nenastartoval. Impulzní výboje našeho pohonu by musely do zaměřovacích přístrojů na planetě šestnáct udeřit jako bomba.

Měl jsem však ještě jeden důvod, proč stroje nespouštět. Těsně před námi, ve vzdálenosti pouhých třiceti milionů kilometrů, se přímo proti nám sunula planeta velikosti Marsu: Počkal jsem, až o ní dostanu údaje z počítače.

Když jsem se na ni zadíval, bylo mi jasné, že je to přesně jedna z těch planet s hrozným klimatem, takže patrně nebude osídlena. Bylo to číslo 13 v soustavě, Druufů. A podle všeho muselo být na její denní straně spalující vedro.

Tento a řada dalších důvodů mě přinutily zkorigovat letový kurz CALIFORNIE pomocí několika malých plazmatických motorků na bocích lodi. Přistání pak řídil autopilot. Doufal jsem přitom, že tak drobné výboje žádný Druuf nezaměří. Byly opravdu dostatečně slabé, aby si jich nevšimli.

Pak jsem si opticky přiblížil číslo 13 a zachvěl se přitom hrůzou. Tato planeta snad ani neměla atmosféru. Průměrné teploty na denní straně kolísaly kolem 168 stupňů Celsia. Do věčné noci ponořená polovina planety vykazovala teplotu na absolutní nule.

Rozhodl jsem se, že přistanu někde na rozhraní obou oblastí, abych tam v klidu vyčkal, až se proberou ostatní členové posádky.

Jakmile jsem vstal z pilotního křesla, rozbolely mě všechny klouby. I tohle mi velmi výrazně naznačilo, že tady máme co dělat s řadou neznámých faktorů.

Ztěžka jsem se sklonil nad Rhodanem. Měl doširoka otevřené oči a tvář staženou bolestí. Moje lékařské znalosti nepostačovaly k tomu, abych dokázal stanovit přesnou diagnózu. Přesto jsem považoval za možné, že jeho strnulost není identická se skutečným bezvědomím. V podobné situaci jsem viděl muže, kteří se nebyli schopni pohnout, ale přitom zcela normálně vnímali a mysleli.

I Rhodanovy svaly byly jako z kamene.

Naklonil jsem se těsně nad něj a řekl nahlas: „Možná že mě slyšíš a že mi rozumíš. Musíme počkat, dokud tvé ochrnutí nepomine samo od sebe. Já teď přistanu na třinácté planetě soustavy, kam jsme se přenesli. Není obydlená. Přistanu na rozhraní denní a noční strany a pokusím se loď co nejlépe zamaskovat. Můžeš mi dát nějak najevo, že jsi rozuměl?“

Pozorně jsem se mu díval do očí, ale nebylo v nich nic, co bych si mohl vysvětlit jako známku souhlasu.

Proto jsem vstal. Autopilot se hlásil. Bylo načase stanovit oběžnou dráhu pro přistání.

Tentokrát jsem už musel silné agregáty lodi aktivovat, abych zbrzdil rychlost letu. Udělal jsem to, protože jsem opravdu musel. Impulzní konvertory zaduněly. Absorbér hlásil zvýšení činnosti. Brzdil jsem s maximálními hodnotami, přičemž mi bylo naprosto jasné, že by mě teď pozorný specialista u zaměřovače musel zákonitě objevit.

Možná že si mě však opět nikdo nevšimne. Na čísle 16 vládl natolik čilý ruch, že bych se v něm při troše štěstí mohl snadno ztratit.

Lehký křížník se řítí proti horké planetě, kterou jsem nazval Hádés.

Po přistání jsem ještě několik hodin čekal, dokud se neprobudili první Pozemšťané: Rhodan se postavil na nohy jako pátý. Nejhuře na tom byli mutanti. Nikdo však našťestí nezemřel.

Když se probudil doktor Skoldson, konzultoval jsem s ním svůj případ. Vysvětlil mi, že jsem ochrnutí nepodlehł proto, že mám jinou strukturu mozku než lidé. Navíc jsem se dozvěděl, že během svého strnulého stavu nikdo ze členů posádky nic nevnímal. Přešli jsme to mlčky. Každý si představoval, co by se mohlo přihodit při další transici...

Ocitli jsme se zhruba dva světelné roky od místa vstupu do tohoto časoprostoru. Kdybychom se chtěli vrátit bez transice, trvalo by nám nejméně dva roky, než bychom doletěli zpět.

Matematici a biochemici dostali za úkol najít nějaký prostředek proti neznámé strnulosti, vyvolávané transicí v časoprostoru Druufů. Pokud by se jim to nepodařilo a museli bychom znovu transítovat, očekávalo se, že se zachovám jako při prvním hyperskoku a případně znovu zachráním loď i posádku.

Pozemšťané měli skutečně praktického ducha! Navedli CALIFORNII k úpatí mocného pohoří tak suverénně, až mi to vzalo dech. Já osobně bych se tam bál přistát.

Rhodan ty kopce nazval ‚Hory naděje‘. Táhl se v úseku asi osmdesáti kilometrů přes rozhraní denní a noční strany. Na východ od nás pátilo slunce jako sto čertů a na západě se tyčila černá stěna noci.

Pak se muži pustili do práce.

Hodlali tady umístit ten svůj transmitter.

Pomocí dezintegrátoru vypálili ve skále hluboký otvor, vzniklé plyny ionizovali a zachytili do magnetických polí. Vnitřní stěny umělé jeskyně byly obloženy pevným plastikem a pak byl stejným způsobem vytvořen malý vstup. Ještě předtím jsme však dovnitř umístili dvacet metrů vysoký a téměř padesát metrů dlouhý transmitter.

Muži se pak pustili do maskování umělého vchodu. Znovu byla zplynována skála, znovu byla ionizována a v tomto stavu nanesena k plastiku krytu. Když pak kamenná masa ztuhla, vznikla v těchto místech naprosto přirozená skalnatá omítka.

Tihle barbari si ale uměli vypomáhat! Jen kdyby nebyli pořád tak hloupě lehkomyšlní. Podle mých odhadů jsme už měli raději vzltnout a pokusit se o další transici - ale kdepak! Nejdříve ze všeho museli zabudovat ten ztracený transmitter.

Librace planety byly silnější, než jsme čekali. Už za tři dny jsme zpozorovali, jak se horní okraj rudého slunce zvolna zvedá nad horizont.

Následkem toho došlo k prodloužení denní strany v našem směru. Velmi nepříjemný efekt!

Rozjasnilo se. Bylo možné zřetelně rozlišovat obrysy hor. Zároveň se prudce oteplovalo.

Stál jsem ve stínu CALIFORNIE. Těsně nad zemí se pořád ještě udržovaly slabé stopy plynu, který kdysi tvořil atmosféru planety. Našli jsme v nich i nějaký ten kyslík, ale bylo jej pohříchu málo.

Byli jsme oblečeni do těžkých skafandrů se zabudovanou automatikou pro energetický ochranný štít. Zároveň jsme každý měli i malý antigrav, takže jsme se mohli pohybovat s minimálním vynaložením námahy.

Speciální přístroj na mém zápěstí ukazoval, že se teplota stále mění. Neustále se oteplovalo. Jen několik kilometrů od nás vládlo vražedné vedro. Bezútěšný kraj byl natolik horký, že se tam dalo chodit jenom na dokonale odizolovaných podrážkách. Já jsem se zatím pokusil vstoupit na poušť pouze jedinkrát a podíval se do žhavého oka slunce, ale hned jsem to zase vzdal, protože to nemělo význam.

Úprkem jsem se stáhl zpět poté, kdy zadunělo malé impulzní dělo CALIFORNIE. Bullovi tři metry široká skalní stěna jako ochrana transmitteru očividně nestačila. Před chvílí hlásil, že přes ni bude ještě stále možné zaměřit cizí hmotu.

Trpělivě jsem vyčkal, až energetický paprsek zhasne, a teprve pak jsem opatrně vstoupil do umělé jeskyně.

Instalace transmitteru skončila. Uvnitř jeskyně bylo světlo a teplo. Příští den tu chtěli umístit klimatizaci a kyslíkové zařízení včetně regenerační stanice.

K mému překvapení jsem u velké štolý narazil na Rhodana a mutanta Fellmera Lloyda. Kontrolovali přípojky transmitteru. Pokud by se tato záležitost skutečně podařila, pak by Pozemšťané položili základy pevnosti přímo v srdci Druufů.

„Vám asi přeskočilo!“ křikl jsem do mikrofonu vysílačky. „Pokud o tom nevíte, pan Reginald Bull zhruba před deseti minutami tuhle horu ostřeloval, aby získal další materiál pro maskovací vrstvu!“

Rhodan se otočil a podíval se na mě. Lloyd se usmál. Byl to černovlasý, apaticky vyhlížející chlapík s temnými očima a svalnatou postavou. Měl jsem ho docela rád, také proto, že se ještě nikdy nesnažil proniknout mým ochranným mentálním blokem, aby si prohlédl obsah mého vědomí.

„Ano,“ potvrdil Rhodan má slova. „Tady uvnitř jsme si ničeho nevšimli. Nic jsme neslyšeli. Kde už zase vězí ti ostatní ospalci?“

Zhluboka jsem se nadechl. Barbar si snad myslel, že i ostatní lidé vydrží osmačtyřicet hodin beze spánku jako on!

„Bez výjimky jsem je poslal do hajan, když dovolíš. Jsou to lidé a ne roboti!“ odporoval jsem mu.

Rhodan zamrkal zarudlýma očima průzorem helmy. Pak se slabě pousmál.

„Oukej, v pořádku,“ odpověděl mi. „Zítra bude jeskyně zásobena vzduchem. Pak se uvidí, jestli tvá teorie sedí. Nechtěl bych se zase proměnit v balvan jako při poslední transici, to jistě chápeš.“

Ano, tomu jsem rozuměl. Ani pro mě to nebyl nijak příjemný zážitek.

Zvenčí přicházely tiché zvuky. Existující zbytky vzduchu vedly zvukové vlny alespoň natolik, že bylo slyšet velmi hlučné události. V helmové vysílačce se ozvalo varování, že nemáme opouštět stanici. Bull a jeho muži právě pokládali další vrstvu kamenné masy přes vchod.

„Čistá práce,“ poznamenal Lloyd.

Osobně jsem byl rád, že nás aspoň varovali. Od Rhodana to bylo velmi lehkomyšlné, že setrval v jeskyni, aniž by věděl, co se děje venku.

A pak to přišlo...

Naprosto nečekaně.

Když propuklo peklo, tlaková vlna pronikla malým vstupem a odmrštila nás všechny proti skále.

Lloyd vykřikl a hned potom jsem bolestí málem upadl do bezvědomí. Pochopil jsem, že na nás někdo zaútočil...

Slyšel jsem, jak Rhodan křičí do mikrofonu: „Start! Okamžitě startujte! Sikermanne, zvedněte loď a okamžitě transituje. Počkáme tady, dokud se nám nezve transiterová stanice na palubě DRUSUSU! Rychle, uletěte odtud! To je rozkaz. Už nemůžeme nasednout. Startujte!“

Pořád dokola křičel totéž, až konečně zaznělo hluboké dunění agregátů lodi. Sikermann se prudce vznesl, země se zachvěla a já měl na okamžik dojem, že se na nás štolá zřítí. Ale v té chvíli mi to paradoxně bylo docela jedno, protože jsem musel přemýšlet, jaké mám asi zranění, které mi způsobila tlaková vlna. Neexistovala však možnost, jak otevřít hermeticky uzavřený skafandr a přijít na to.

Lloyd mě vytrhl z černých úvah: „Jsou pryč, panebože, jsou pryč!“

Rhodan se ztěžka zvedal ze země. Za vchodem do jeskyně zářilo oslňující světlo. Ani přes bolesti, které mě mučily, jsem si neodpustil poznámku: „No tak, barbare, co ty na to? Prima překvapení, co? Nemohl by ses teď podívat, jestli nemám přeraženou páteř?“

„Když se tak na tebe dívám, zdá se mi zhola nemožné, aby matka mého syna byla Arkonidanka,“ řekl Rhodan hlasitě, abych ho slyšel ve sluchátkách helmy.

Velký tunel byl díky tlakové vlně naplněn plynovou směsí. Za vchodem vanul slabý vítr.

Ležel jsem na břiše, obrácen zády. Fellmer Lloyd dřepěl u vchodu s díval se ven do míst, kde ještě před čtvrthodinou stála CALIFORNIA.

Několik minut po náhlém startu jsme dostali zprávu normální vysílačkou. Protože však loď maximálně zrychlovala, zpráva byla slyšet jen špatně. Ultrakrátké vlny rušily pohonné agregáty lodi a hypervysílačku jsme tady dole neměli.

Sikermann a Bull nám sdělovali, že se jim podařil průlom a že se teď odváží další transice k průrvě v prostoru, aby se stůj co stůj vrátili na palubu DRUSUSU.

Sotva jsme zachytili poslední útržky slov jejich zprávy, spojení se definitivně přerušilo. CALIFORNIA v té době patrně už transitovala.

Otázkou zůstalo, zda se Sikermannovi doopravdy podaří únik z časoprostoru Druufů. Dalo se však čekat, že gravitační bouře v meziprostoru ustaly. Pokud bychom měli štěstí, mohl DRUSUS za několik hodin přiletět za námi. Protože měl na palubě tři silné transitory, mohl by si nás vyzvednout.

Rhodan zatínal prsty do mých zad. Tlumeně jsem sténal. Fellmer Lloyd se k nám otočil. Pokusil jsem se na něj usmát a povzbudit ho, protože určitě trpěl mnohem víc než já. Rhodan mi před chvílí prozradil, že ho trápí úplavice, ale že se s tím u doktora nepihlásil.

Po odletu CALIFORNIE bojoval s bolestivými střevními křečemi. Ted' už se mu vedlo o něco lépe. Alespoň se snažil opáčit můj úsměv.

V té době jsme ještě nevěděli, že mu vypovědělo službu i sanitární zařízení skafandru, patrně poškozené při nárazu tlakové vlny. Byl odkázán pouze na několik tabletek univerzálních podpůrných léků, které měl v přívodu helmy. Určitě to však nezabíralo proti střevní infekci. Musel se bohužel trápit.

„Jak to vypadá?“ zeptal jsem se Rhodana. „Jak to vypadá s mými starými kostmi?“

„Ještě to jde. Ale protože nemáš normální žebra jako člověk, nýbrž stabilní kost hrudního koše, myslím, že bude nalomená v místě, kde my máme dolní pravé žebro. Co tam máš ty?“

Poklepal na místo, kde mě to nejvíce bolelo. Zaklel jsem a poskočil. Ale aspoň že jsem se mohl hýbat.

Pokud byla moje hrudní kost nalomená, nebylo to tak zlé. Moje tkáň se dokázala rychle regenerovat. Mohlo by mi postačit pouhých pár hodin klidu.

„Jsi vynikající doktor,“ zaúpěl jsem, když jsem se znovu postavil na nohy. „Oukej, koukneme se na to.“

Opatrně jsem vykročil k malé větrací šachtě, kterou bylo vidět jenom úzký proužek oblohy.

Pokud měli Druufové alespoň špetku rozumu, určitě se budou sami sebe ptát, co mohla posádka našeho malého křižníku na této planetě pohledávat. Jistě by se pak rozhodli hledat nějaké stopy. Ty však mohly být nalezeny jenom v místě, kde stála CALIFORNIA, to znamená asi šest set metrů od našeho téměř zasypaného vchodu.

Nedělali jsme si iluze. Tušili jsme, co všechno by se mohlo přihodit, kdyby se pustili do pečlivého průzkumu okolí. Náš vstup byl dokonale zamaskován a nehrozila ani možnost zaměření, byla tu však místa, odkud Bull odebíral materiál k zamaskování vchodu. Tam bohužel vznikly podezřelé sklovité plochy.

Každý Pozemšťan by logicky došel k závěru, že se tam něco dělo, ale co Druuf? Jak daleko půjde ve svých úvahách? Co když si tím vůbec nebude lámat hlavu?

To by bylo dobré, protože bylo nad slunce jasnější, že se tu Druufové ukáží.

Lehli jsme si ke vchodu a propracovávali se vzhůru. Škvíra byla asi čtyřicet centimetrů široká. V případě nouze by se jí dalo proplazit. Další otázkou bylo, zda je zvenčí vidět její konec, ale doufali jsme že ne, že bude prostě součástí členitosti okolní skály.

Když jsem přitiskl svou helmu k helmě Fellmera Lloyda, slyšel jsem ho tiše sténat. Jeho podsadité tělo se chvělo. Pravděpodobně ho mučil další bolestivý záchvat.

„Jenom klid, chlapče,“ křikl jsem na něj. „Za pár hodin přiletí DRUSUS. Náš transponder je perfektně připojen. Bude bezvadně fungovat!“

„Doufejme, pane,“ odpověděl váhavě. „Odpusťte mi, ale jsem jen člověk...“

„Jistě, ale co bych vám měl odpouštět? Však vy to vydržíte, Fellmere. Momentálně nemůžeme nic dělat, jeskyně je prakticky bez vzduchu. Zůstaňte aspoň klidně ležet... Rozuměl jste mi?“

„Ano, pane, rozuměl.“

Rhodan přitiskl svou helmu ke mně. Já ještě netušil, že Lloyd má problémy se skafandrem, a Rhodan to už patrně věděl.

O pár vteřin později se Lloyd přiznal.

Když jsme tu katastrofální zprávu uslyšeli, zamrazilo nás. Mohlo to mít za následek, že se mu ve skafandru rychle otráví vzduch.

„Vydržte, Lloyde, DRUSUS tu bude brzy,“ konejšil ho Rhodan. Já nenacházel pravá slova. Báł jsem se o jeho život.

Mutant pootočil hlavu a soucitně se pousmál.

„Kde jen jste se proboha infikoval?“ zeptal se starostlivě Rhodan. „Všechno má svou příčinu!“

„Možná to způsobila voda na Gray Beastu, pane,“ přiznával slabým hlasem Lloyd.

To byla domněnka, která patrně seděla. Já jsem si v té chvíli říkal, že musím našim lékařům přikázat, aby všechny skafandry vybavili obyčejnou tabletkou, která by okamžitě zastavila podobné střevní potíže. Jakkoli se to zdálo paradoxní, tady jsme skutečně s sebou neměli žádnou pomoc.

Měl jsem na jazyku otázku. Chtěl jsem se Lloyda zeptat, proč hned při prvních příznacích nevyhledal lékaře, ale pak jsem toho nechal. Bylo by nesmyslné ptát se na takové věci. On sám si to jistě už dávno vyčítal.

Rhodan začal mlčky odlamovat ostré kousky skály. Chvilí jsem ho při tom sledoval. Během krátké rozmluvy s Lloydem jsem docela zapomněl na své vlastní bolístky. Už to nebylo tak zlé.

„Podívám se ven, jak to vypadá s naším maskováním,“ oznamoval Rhodan. „Dávej na něj pozor, oukej?“ kývl na apatického Lloyda.

O chvíli později se už proplazil o kus dál. Materiál našich skafandrů byl velice odolný, takže se nemohl o nic roztrhnout. S klidným svědomím jsem se za ním díval. V rukou jsem svíral ruční paprskomet. Byl jsem odhodlán bránit se do poslední chvíle, kdyby k něčemu došlo.

„Jsem v pořádku, pane,“ sděloval mi telepat Lloyd. Možná pro něj bylo dobré, že se psychicky zaměstnával. Snad to odvádělo jeho pozornost od nepřijemných starostí.

Po dalších třech minutách se mi ve vysílačce ozval Rhodan. „Zešlel jsi?“ skočil jsem mu hned do řeči. „Můžou nás zaměřit!“

„Nesmysl, vysílám na minimální příkon. Kromě toho není široko daleko nic vidět. Jsem asi kilometr od tebe. Jak to u vás vypadá?“

„Mizerně. Nic nevidíme. Ani tebe ne. Slunce nás oslňuje. Podle mě na druhé straně vládne temná noc.“

„Výborně. Vaše skála je rozmazaná, nevidím z ní nic. Otvor, kterým se vylézá ze štoly, není vidět vůbec. Vsadím se, že nás nemohou najít.“

„Postačí, když budeš ještě půl hodiny vysílat, a dostanou nás hned.“

„Oukej, vždyť už končím, nemaluj čerta na zeď. Ne, nerozčiluj se. Opravdu jsme měli odstartovat o den dřív, pak bychom byli toho utrpení ušetřeni. Lloyde, jak se vám vede? Nechcete sem za mnou přijít? Třeba vám to pomůže.“

„Raději ne, pane,“ zasténal Lloyd. „Je mi pod psa. Mohl byste mi nechat něco z vašeho kyslíku?“

Pobledl jsem. Kyslík? Proč jej chtěl? Že by neměl v pořádku dýchací přístroj? Ještě to!

Rhodana to taky trochu zaskočilo.

„Kyslík? Lloyde, to by nešlo! Regenerátor je pod kombinézou. Nedostaneme se k němu. Co se děje? Špatně se vám dýchá?“ Otočil jsem se, abych se na nemocného podíval. Když mě uviděl, zrozpačitěl. Něco jsem tušil.

„Nnne, ne, pane,“ vykoktal Lloyd odpověď. „Můj přístroj je v pořádku. Mohl bych to aspoň risknout a vypustit regulačním ventilem něco tlaku ze skafandru, aby se mohla aktivovat zásoba kyslíku?“

„Ano, ale proč, proboha?“

„Neptej se jako malé dítě,“ vpadl jsem jim do řeči. „Má spotřebován veškerý vzduch k dýchání, pochop! V pořádku, udělejte to, Lloyde. Napustěte si znovu skafandr. Máte zásobu kyslíku na osm dní. Tak už začněte. Pryč s tím otráveným vzduchem!“

Pomohl jsem mu otevřít regulační ventil na zadní straně helmy. Tlak uvnitř jeho skafandru rapidně klesal. Jakmile dospěl k nebezpečné hranici, otevřely se láhve se zásobami kyslíku a poslaly do skafandru novou směs. Ihned jsem uzavřel ventil.

Rhodan tiše klel. Jeho nadávky nepatřily Lloydovi, ale naší situaci.

Pak jsem řekl: „Takové dobývání vesmíru jsi ještě nezažil, barbare, vid’? Věř mi, že to bude ještě horší, chlapče. Namlsal ses počátečními úspěchy a teď zírám, co všechno se ti může vzepřít.“

„Uklidni se, Arkonidane!“

„To právě nemohu. Raději se rychle vrať zpátky do štol. Podle mě tu každou chvíli přistane loď Druufů.“

Už nic nenamítal. Namísto toho se vyřítíl z noční strany. Nízká gravitace planety mu umožňovala neuvěřitelně rychlý postup kupředu.

„Strach nemá, ale utíkat umí,“ špitl jsem si pro sebe. Lloyd se tlumeně zasmál.

Rhodan přiběhl a ztěžka oddechoval. Pomohl jsem mu dovnitř. Tvář měl zborcenou potem. Zmáčkl jsem jeden z ovladačů na jeho přilbě a vypnul mu vysílačku.

Jen o pár minut později začala nedaleko nás klesat černá příšera. Hluboké dunění pohonu bylo jasně slyšet a brzdné paprsky rozechvívaly zemi. Starostlivě jsem se rozhlížel po plastických stěnách našeho úkrytu, ale naštěstí nikde nic neprasklo.

Když se loď Druufů ponořila do hor, byly vidět jenom její obrysy. Přistála v oblasti rozhraní dne a noci, přesně jak jsme čekali. Žádná rozumná bytost by nepřistávala na žhavé polovině planety.

„Dobrá,“ řekl Rhodan. „Už je máme tady. A teď se půjdou trochu porozhlédnout.“

Také jsem se rozhlížel, ale má pozornost platila víceúčelovému náramkovému přístroji na levém zápěstí. Slunce se k nám nadále přibližovalo. Venkovní teplota dosahovala 68 stupňů. Venku už muselo být pořádné vedro.

Naše skafandry na to byly zařízeny. Vydržely teploty až pěti set stupňů Celsia, pokud by se však oteplilo více, bylo možné kolem sebe aktivovat energetický ochranný štít.

Fellmer Lloyd se kroutil pod nápořem dalšího záchvatu. Jako telepat teď nebyl nic platný. Sledoval jsem směr Rhodanova pohledu, ale zelená kontrolka na tělese transmiteru dosud stále nesvítila.

Podívali jsme se na sebe a kladli si v duchu otázky: Co se stalo s CALIFORNIÍ? Prošla? Pokud ano, proč tu ještě není DRUSUS?

Rhodan tasil ruční paralyzátor Nemínil padnout do zajetí Druufů. Vyčkávali jsme. Z velké cizí lodi byl vidět jenom její horní kulatý pól. Zajímaly by mě jejich pohonné agregáty!“ oznamoval suše Rhodan.

Ten barbar měl ale nervy! Mně mohly být agregáty ukradené. Tady šlo o přežití a ne o technický výzkum!

V horách ani dole před námi se nic nedělo. Čím intenzivněji jsme pozorovali cizí křižník, tím zřetelněji jsme viděli jeho kontury. Naše oči přivýkaly šeru.

Druufové přišli čtvrt hodiny poté, kdy prohledali celé okolí pomocí svých zaměřovacích přístrojů. Byli mazaní, anebo už měli své zkušenosti, protože se blížili na plochých, eliptických vozidlech, připomínajících magnetická vznášedla, která neměla kola ani pásy.

To mě znovu přesvědčilo o nevypočitatelnosti Druufů. Patrně uměli využít svou techniku tak, aby to odpovídalo daným podmínkám. Zadržovali jsme dech, když se tři takové kluzáky zvolna blížily k nám.

Nikdo z nich nevystupoval. Objížděly okolí. Měli jsme je na mušce, dokud se zase nevzdálily. Za tři hodiny se cizí loď zvedla a vzlétla zpět do vesmíru. Jakmile utichly i poslední zvuky jejich pohonných agregátů, s úlevou jsem si oddechl. Rhodan zasunul zbraň zpět do pouzdra.

„Oukej, takže to bychom měli,“ řekl. „Ti už se nevrátí. Mě by na jejich místě asi taky nenapadlo, že jim přímo pod nosem zřídíme svou základnu.“

S tím jsem musel souhlasit.

Nakonec jsme se postarali o mutanta. Jeho vzduch už zase nestál za nic. Toužebně jsme vzhlíželi k transmiteru. Zelená signálka se však pořád nerozsvěcovala.

Za půl hodiny jsem vylezl z šachty a odhodlal se odejít k místu, kde přistála loď Druufů. Doufal jsem, že tam najdu stopy, nebo dokonce nějaké předměty.

Ale byla tam jenom zeskelnatělá země.

Třikrát čtyřicet hodin jsme drželi v polospánku stráž a chovali naději, že se každou chvíli rozsvítí zelená kontrolka transmiteru. Už jsme si nepřáli vůbec nic jiného, jenom to, aby se konečně už rozblikala.

Bylo tu navíc Lloydovo onemocnění, které mu sice nehrozilo okamžitou smrtí, ale tím více nás všechny tři trápilo. Často se mu musel měnit vzduch ve skafandru. Nenašli jsme žádnou možnost, jak jedovaté plyny vyčistit. Další nedostatek v konstrukci skafandru!

Fellmer Lloyd měl vzduchu ještě na dvanáct hodin. Pokud se mu pak nepodaří odložit skafandr, bude ztracen.

Ale potom se to stalo. Konečně!

Zelená signálka se rozblikala a teď už jasně zářila jako hvězda naděje.

Záleželo jen na našem rozhodnutí. DRUSUS bezesporu prorazil do časoprostoru Druufů. Spolu s Rhodanem jsme vstali z provizorních lůžek. Lloyd zůstal apaticky ležet. Tvář měl bledou a propadlou. Ztratil veškerou chuť do života.

„Lloyde, vstávejte!“ okřikl ho Rhodan. „Lloyde, kontrolka svítí. DRUSUS je na příjmu, pojďte!“

Lloydův příklad pak ukázal, jak lidská bytost dokáže sebrat poslední síly. Vypadalo to, jako by se v mutantovi probudil poslední malý motorek, poháněný tajemnou energií.

Oči se mu rozjasnily.

„Oukej,“ řekl jednoduše. Byl soustředěn a připraven. Ani jsme mu nemuseli pomáhat. Zlehka seskočil dolů k transmiteru. Rhodan jej aktivoval. Stačilo jen pár pohybů rukou a transmitter byl připraven. Souřadnice souhlasily.

Rhodan vstoupil na kruhovou plošinu mezi mříže jako první. Plošina byla shora chráněna kopulí, ze které vycházely neviditelné přenosové paprsky. Z podstavce se ozývalo tiché bzučení.

Lloyda jsme vzali mezi sebe. Silové pole kolem nás se rozzářilo domodra. Rhodan vypadal velmi klidně. I já jsem se snažil udržet jistou úroveň, přestože jsem se ještě nikdy nepokusil o skok na vzdálenost dvou světelných let a už vůbec ne pomocí přístroje, který postavili Pozemšťané.

Myslel jsem i na fyzikální nestabilitu časoprostoru Druufů. Když nám dělala potíže docela obyčejná transice, jak to bude vypadat při parapsychickém transportním procesu?

Rhodan uvažoval stejně. Jakmile jeho tvář nabrala takhle vážný výraz, bylo to jasné...

Po třech vteřinách se ozvalo zazvonění. Připadalo mi to jako celá věčnost. Lloyd se na mě podíval. Jeho tmavé oči zářily jako uhlíky. Držel se opravdu z posledních sil. Pokusil jsem se o povzbudivý úsměv, ale nepodařilo se mi. Protože tlačítko transportního signálu leželo na mé straně, otočil jsem se a zmáčkl je.

Moje poslední zběžná myšlenka patřila energetické spotřebě transmiteru a jestli je vůbec možné, aby ji nepřítel zaměřil... Bolest z dematerializace nás zasáhla jako kladivo. Sám sebe jsem slyšet řvát. Připadalo mi to jako operace, kterou na mně chirurg zahájil, aniž by začala působit narkóza.

Pak jsem viděl ještě Rhodanovu zkroutenou postavu a nato jsem už věděl jen o nesnesitelné bolesti, způsobené nestabilním prostorem Druufů... Čím jiným...

Nakonec nebylo nic, snad proto, že organismus, rozložený na atomy, nemůže nic cítit ani vnímat. Padal jsem do barevné spirály...

Ještě jsem nic neviděl, přestože jsem už zase měl tělo. Neslyšel jsem ani doznívající bzučení přijímacího transmiteru. Rumama a nohama jsem však hýbal. Opatrně jsem hmatal kolem sebe. Někdo se mě dotkl.

Byla to ruka Fellmera Lloyda a stiskla tu mou pevně, takže jsem pochopil, že je aspoň trochu v pořádku. Před očima se mi převalovala rudá mlha. Tady asi bylo všechno rudé. Už jsem tu barvu začínal nenávidět.

Pak se mi zdálo, že slyším volání či nějaké výkřiky. Trvalo ještě hodně dlouho, než jsem v nich rozeznal své jméno. Hned nato jsem už viděl.

Nejdříve Lloydovu tvář. Pak jsem poznával Rhodana. Seděl na podlaze transmiteru a nejistě se pokoušel uvolnit nohy z kontaktů.

Ne - tam přece nebyly žádné kontakty! Dokonce jsme ani nestáli na kruhové plošině, jakou byly vybaveny všechny pozemské transitory!

To, čeho jsme se podrážkami svých holínek dotýkali, vypadalo jako vybroušené ze silných kamenných desek. V mozku se mi šířila tupá bolest, která se při aktivaci sektoru logiky rozběhla, aby však rázem zase utichla.

Chybňý skok! Cizí prostředí! Není identické s lodí Pozemšťanů! oznamoval můj extramozek.

Pak jsem se konečně probral z podivné strnulosti. Zvuky, které mi připomínaly dunění hromu, vyvolávaly agregáty mého skafandru: Gravometr v helmě ukazoval celkovou vyrovnávací hodnotu 0,95 g, takže jsme se nacházeli na lodi nebo na světě s gravitací téměř dvou g.

Tato neoddiskutovatelná skutečnost mě probrala. Nepatřilo jenom k vlastnostem Pozemšťanů, že v podobných situacích okamžitě tasili zbraň.

Teď jsem to udělal i já a Lloyda jsem tím vylekal. „Co je?“ zeptal se vyděšeně.

Rhodan mezitím následoval mého příkladu. I on už překonal první rozpaky z cizího prostředí.

Teprve pak jsem se pořádně porozhlédl.

Ocitli jsme se ve velkém, jenom matně osvětleném sále s klenbou, místo stropu. Přímo proti nám stál vysoký oblouk brány. Za tou byla tma jako v ranci.

Zařízení sálu se skládalo výhradně z podivných mamutích agregátů, umístěných kolem stěn, a z přístroje, ve kterém jsme se právě nacházeli.

Byla to mřížovitá konstrukce bez viditelného zakončení nahoře. Stali jsme na holé skále, která v nás nebudila dojem tepla, ani pocit bezpečí.

Vysoko nad hlavami, v blízkosti klenutého stropu, se vznášela rudě zářící kovová koule. Z té vycházelo ono odporně zbarvené světlo.

Konstrukce mříží uzavírala kruhovitý prostor o průměru asi deseti metrů, ale tyče byly natolik daleko od sebe, že jsme mezi nimi snadno prolezi.

Pro Perryho Rhodana bylo vysloveně typické, že pronesl poznámku, jaké dělával v podobných situacích, když už si všichni mysleli, že je definitivně zle. „Dýchatelný vzduch!“ zvolal nahlas, abychom ho oba slyšeli. „Lloyde, otevřete si helmu. Tohle je vaše šance.“

Rychle jsem pohlédl na analyzační přístroj: Zatím vždycky přesně reagoval. Skutečně - byl tu kyslík, dusík a překvapivě vysoké procento vzácných plynů. Helium a argon téměř všude. Tlak se však pohyboval na 1130 milibarech. Lloyd mohl riskovat ušetření drahocenného zbytku obsahu kyslíkové láhve.

Apaticky vedle mě postával. Udeřil jsem do ventilu, který uvolnil jeho helmu a otevřel ji.

„Skončili jsme!“ řekl mutant, aniž by na mé opatření zareagoval slovy. „Přistáli jsme u Druufů. Zvenčí se někdo blíží. Zřetelně cítím cizí myšlenkové impulzy. Nedokážu jasně rozlišit, co si cizinec myslí. Je cizí, příliš nehumanoidní ve všech směrech. Téměř jako by to bylo polointeligentní zvíře. Konec, pane!“

Také jsem otevřel helmu. Vzduch byl překvapivě příjemný, jen jsem si musel zvykat na vysoký tlak. V uších mi hučelo, oči slzely.

Rhodan prošel mezi mřížemi jako první. Několika dlouhými kroky se ocitl vpředu a položil se na břicho.

Křikl jsem na něj, ať si dává pozor na gravometr. Pak si terve všiml, že už je v oblasti 1,95 g.

Lloyd se unaveně vlekl za mnou. Vypadalo to, že se už vzdal. Když jsem ucítil zápach, linoucí se z jeho skafandru, věděl jsem, co protřpěl.

Zastavil se za Rhodanem a opřel se zády o stěnu. Já jsem se kryl na druhé straně vchodu.

„Kde jen jsme to mohli asi tak přistát?“ zašeptal Rhodan.

Pokrčil jsem rameny.

„Ani mi tolik nezáleží na tom kde, jako spíš proč!“ odpověděl jsem stejně tiše. „Nastavení transponderu bylo v pořádku, o tom není pochyb. Zelená kontrolka svítila, takže nějaká stanice musela být na příjmu přesně na naší hyperfrekvenci.“

„Tahleta!“ ukázal zasmušile na neforemný přístroj.

„Ale proč? Existují miliardy možností,“ řekl jsem rozrušeně. „Tady něco nesouhlasí.“

„Asi to souvisí s naším pobytem ve zdejší časoprostoru. Patrně tu vládou síly, o kterých nemáme ani ponětí. Možná že byl tenhle přístroj zapojen ze zcela jiných důvodů. Aktivovali jsme kontakt skoku a už nás zachytili. Frekvence tu zaručeně nebyly stejné. Přesto nás dostali. Takže je otázkou, zda tu DRUSUS vůbec někde je. Zatracená náhoda.“

Zvedla se mi žluč, když jsem ho zase slyšel mluvit jako typického Pozemšťana. Podle našich arkonidských výzkumů totiž žádná náhoda v podstatě neexistuje.

„Přibližuje se,“ hlesl Lloyd. Upřeně se díval proti stěně. „Jeho myšlenky neumím zhodnotit. Je to skupina impulzů, vyjadřujících očekávání: Co může očekávat?“

Rhodan přimhouřil oči.

„Očekává něco, co sem měl tenhle transponder dopravit. Proto byl zapojen! Vinou neznámého překrývání polí jsme dostali zelený signál. Takže tihle hoši pracují také na pětidimenzionální bázi. Zajímavé!“

„Já nevím... Moc bych tomu stroji nevěřil. Spíše vypadá jako pokusný.“ Rhodan pokrčil rameny. Oba jsme nic nevěděli přesně a ke kontrole nám scházely měřicí přístroje.

„Pozor!“ zašeptal Lloyd. Najednou v ruce držel paprskomet, ale byl to jen obyčejný paralyzátor.

„Zkuste to,“ poradil mu Rhodan. „Kdyby nezabral, pořád ještě můžeme zakročit pomocí impulzních zbraní.“

Venku se z temné chodby ozývaly těžké kroky. *Gravitace 1,95, přirozený efekt!* hlásil můj extramozek. Rhodana to taky napadlo. Zdalipak i on tušil, že můžeme mít co do činění s velkým, mimořádně svalnatým tvorem? Mé zkušenosti z planet s vyšší gravitací dokazovaly, že na obydlí planetách žily vždy odpovídajícím způsobem vyvinuté bytosti. Koneckonců se tam musely volně pohybovat a bez námahy dýchat.

O chvíli později jsme spatřili Druufa!

Opatrně jsme vyhlédli zpoza dveří a na konci chodby jsme spatřili temný hranatý stín. Oči se mi z toho rozčilení zarosily. Pomalu, podle mě až příliš pomalu se k nám blížil nejméně tři metry vysoký tvor. Divil jsem se tomu, ale pak jsem si uvědomil rozdíl v čase mezi námi a jím.

Rychle jsem zašeptal svým druhům: „Je o polovinu pomalejší než my. Sám si však myslí, že se pohybuje velice rychle. Lloyd přece říkal, že je plný očekávání. To pak zrychluje každý... Takže s rychlostí jsme na tom líp než on.“

Když Druuf vstoupil do osvětlených míst, mohli jsme si ho prohlédnout.

Já jsem jeho neobvyklý tvar těla pozoroval zcela klidně. Lloyd však zasténal a Rhodanem to trhlo. Byl jsem zkrátka Arkonidan a v životě jsem už narazil na bezpočet tak podivných bytostí, že mě žádná další hned tak nezaskočila.

„Panebože...“ hlesl mutant.

Druuf byl skutečně tři metry vysoký a zhruba stejně široký. Blížil se k nám na neforemných sloupovitých nohách. Byly však jenom dvě, což nás trochu uklidnilo. Měl také dvě ruce. Končily nápadně jemnými dlaněmi, které se značně podobaly lidským.

Tím však byla jeho podobnost s člověkem vyčerpána.

Měl děsivou kulatou hlavu se čtyřma očima - dvě na stejných místech jako člověk, dvě tam, kde máme spánky.

Nos a uši scházely. Neměl vůbec žádné vlasy. Jeho trojúhelníkovitá ústa mě utvrdila v domněnce, že se patrně vyvinul z nějakého hmyzího druhu. Proto mu Lloyd nebyl schopen porozumět.

Bylo dobře, že nám Druuf umožnil pozorování svého obrovitého těla. Aspoň se ti malí Pozemšťané mohli zbavit svých strachů. Byli vůbec divní. Kolikrát jsem jim přece tvrdil, že nezáleží na tom, jak který tvor vypadá, že nejdůležitější je to, co si myslí, zkrátka jeho duše! Ale oni se takovému názoru neustále intuitivně bránili.

Nenápadně jsem se díval na Rhodana. Zdálo se - přesně jak jsem čekal -, že bojuje se svými emocemi. Přirozeně si říkal, že Druuf přece nemůže za to, jak vypadá. My jsme pro něj určitě byli podobná monstra jako on pro nás.

Stáhli jsme se zpět, aby nás nemohl spatřit. Bezesporu měl dobře vyvinuté smysly, protože se ve tmě pohyboval stejně bezpečně jako na světle.

„Strefte se do něj dobře, Lloyde,“ vybízel jsem mutanta. „Asi nebude mluvit jako my. Pravděpodobně se mezi sebou dorozumívají na jiné bázi. Nedejte mu šanci volat jeho druhy na pomoc.“ Lloyd ztuhle přikývl.

Přitiskl jsem se zády ke stěně.

Dunění Druufových kroků sílilo. Viděl jsem, že povrch těla cizí bytosti je pokryt silnou černohnědou kůží, připomínající pancíř. Lloyd chvíli váhal. Když už jsem chtěl použít svůj paprskomet, protože se cizinec přiblížil na dostřel, všiml jsem si, že se mutant ještě jednou snaží rozpoznat obsah Druufových myšlenek. Ve stejné chvíli se Druuf zastavil. Jeho oči se zaměřily na mříž transponderu. Tušil jsem, že postrádá to, kvůli čemu sem přišel. Lloyd by už měl zakročít!

Než zazněla rána z paralyzátoru, držel jsem prst na spoušti své zbraně.

Těžké tělo se však najednou zakymácelo a padlo k zemi jako podťaté. Chytil jsem do dlaní aspoň jeho hlavu, abych ji uchránil zranění.

Rhodan vyskočil z úkrytu. Cizincovy veliké oči byly doširoka otevřené.

Lloyd se potácivě blížil. Tvář měl staženou křečí. Pravděpodobně dostával další záchvat útlavice.

„Ještě jsem chvíli čekal,“ vysvětloval nám. „Myslel na něco, čemu jsem nerozuměl. Ale vypadalo to na nějaký náklad. Myslel na bednu či velkou krabici. Já...“

Lloyd se náhle odmlčel: Zaúpěl a klesl do kolen.

Popadl jsem ho za ramena a odtáhl ho stranou. Jeho trápení tu bylo zase. Zběžně jsem zvážil i možnost nákazy, když teď měl otevřený skafandr, ale pak už jsem na to nemyslel.

Odešel jsem k Rhodanovi. Mutant mezitím tiše varoval: „Pozor, pane. Asi přece jen stačil odvysílat varovný signál. Čistě telepatická zpráva to však nebyla.“

Rhodan mlčky ukázal na výrůstky na Druufově čele. Momentálně byly jako zvadlé stonky.

„Čidla nebo antény, jak se to vezme,“ vysvětloval. „Je možné, aby se Druufové dorozumívali v ultravysokých frekvencích?“

„Ultrafon?“ odpověděl jsem. „Možné to je. Existují bytosti, které se tak dorozumívají. Pokud Lloyd nezachytil jednoznačné telepatické impulzy, pak to tak bude. Hlas Druufů uslyšíme jenom za pomoci speciálních přístrojů. Ale dobrá... co bude teď?“

Mírně sebou trhl, když jsem tak rázně změnil téma. Ukázal k mřížím. „Mohl bys tu věc zapojit? Bylo by mi milejší zabydlet se na Hádu.“

Věděl jsem, že s tímto cizím strojem nehnu. Nemělo význam se o to pokoušet. Ani jsem netušil, kde tu je nějaký přívod energie.

„Těžko...“

Rhodan pomalu vstal. Zahleděl se na gigantovo ztuhlé tělo. „Kdyby nás dostal do náruče, snadno by nás rozmačkal na kaši,“ konstatoval věčně. „Oukej, odneseme ho do bezpečí. Upadl ihned po zásahu, takže asi mají citlivý nervový systém. Odhadem bych řekl, že takhle zůstane aspoň dvě hodiny. Do té doby se naše situace nějak vyřeší, což jinými slovy znamená, že ho nemusíme spoutávat. A já u sebe stejně nemám ani kousek provázku.“

„To by se románovému hrdinovi nikdy nestalo,“ pousmál jsem se. „Porozhlédněme se. Lloyde, vy zůstaňte tady u vchodu. Braňte se paralyzátozem, dokud to jen půjde. Jak se cítíte?“

„Pod psa, pane. Nikdy bych neřekl, že je něco takového možné. Přiju vám hodně štěstí. Znovu zachycuji cizí mozkové impulzy, tentokrát jich je mnoho.“

Zkontrolovali jsme své impulzní paprskomety.

„Pane, dejte tu potvoru pryč!“ křikl na nás Lloyd, takže jsme se obrátili a odtáhli Druufovo obrovité tělo hlouběji do sálu. Lloyd se na nás děkovně pousmál. Jeho antipatie byla příliš přirozená, než aby na mě mohla zapůsobit nepříjemně. Rhodan však zabručel: „Ale no tak, Lloyde! Je jenom trochu jiný než my!“

„Přesto, pane! Když ho vidím, myslím pořád na peklo.“ Já jsem raději mlčel.

Ještě nám zamával rukou a pak jsme šli. Kráčeli jsme vzpřímeně, nemělo význam se proti nepříteli plazit nebo se pohybovat nějakými hloupými přískoky. Stejně bychom jejich pohledům neunikli.

Proto jsme kráčeli s hlavou hrdě vztyčenou. Rhodan tušil, že jsme dohráli. Zatím nás ještě nikdo neobtěžoval, ani na nás neútočil, přesto však nebylo jisté, zda se odtud dostaneme... To by se musel stát zázrak.

Rhodan věcně poznamenal: „Myslím, že se nacházíme v podzemí planety. Gravitace je enormní. Možná že jsme dokonce přistáli na planetě číslo šestnáct v soustavě Druufů, tedy na jejich hlavní planetě, na níž jsi zaznamenal tolik energetických emisí. Tamhle vpředu jsou zase nějaké stroje.“

I já jsem je slyšel. Asi o sto metrů dál se před námi objevil rozlehlý sál, odkud vedlo několik východů, ale žádný neměl dveře. Účel agregátů, na které jsme se v sále dívali, byl zřejmý. Ani

Druufové nemohli stavět atomové reaktory jinak než my. Jen s tím rozdílem, že tohle byla mamutí zařízení. Mlčky jsme si je prohlíželi.

A pak jsme zaslechli kroky blížících se Druufů.

„Tamhle vzadu se schováš,“ přikázal mi Rhodan. „Já zalezu semhle!“

Našel jsem si pohodlné místo a pokoušel se odtud přehlédnout vzniklou situaci. Přímo za mnou ležela chodba, ze které jsme přišli. Když jsme jí procházeli, nenarazili jsme v ní na žádné odbočky nebo dveře. Proto jsme mohli být klidní - cestou zpátky k energetickým mřížím jsme nemohli zabloudit.

Ale zároveň tam na nás taky mohl čekat náš konec.

Myslel jsem na Lloyda, na přátele na Zemi a na svou pohnutou minulost. Zažil jsem mnoho bezvýchodných situací, ale tahle byla skutečně mimořádně špatná.

Kdybychom tu alespoň narazili na něco známého, abychom dokázali porozumět základům druufské techniky! Pak bychom se toho pokusili nějak využít a probojovali se nahoru. Takhle jsme však prostě zůstali třet jako v myší pasti a nezbylo nám než čekat, co přijde.

Kdybych věděl, že dokážu řídit loď Druufů, vzal bych nohy na ramena a běžel do nejbližšího velínu, ale takhle...

Neměli jsme se čeho chytit. I kdybychom se dokázali proplížit na tu nejlepší loď Druufů, byli bychom bezmocní. Bezmocní jako teď.

Možná že si Druufové přijdou pro naše těla, aby je podrobili lékařskému vyšetření a analýzám, ale jen ať si to zkusí! Budeme se bránit do poslední kapky krve!

Podíval jsem se na Rhodana. I on byl dobře schován. Přirozeně že náš odpor by byl zcela marný. Jednou by nás Druufové dostat museli. Vlastně by se nemělo podnikat vůbec nic, je-li člověk přesvědčen o marnosti svého počínání.

My jsme se však chtěli bránit za každou cenu. Už jenom kvůli tomu nádhernému svěžímu vzduchu, který jsme mohli dýchat bez pomoci vestavěných zařízení skafandrů. Už jen ten vzduch stál za to, aby člověk bojoval o život!

Hlíдали jsme celkem čtyři vchody. Pátý jsme měli v zádech. Vchod napravo od nás se před několika okamžiky proměnil pod žhavými paprsky mé zbraně v horký kamenný koláč, pod kterým se roztavila těla dvou neobvykle tvarovaných robotů.

Druufové se sami do přední linie nepouštěli, zároveň nepodnikli žádný vážný pokus nás zahnat. Vyslaní roboti snad ani neměli speciální vybavení pro nasazení v boji. Spíše mi to připadalo, jako by proti nám vyslali stroje, jejichž bojeschopnost se měla teprve ověřit.

Ať už tomu bylo jak chtělo, rozhodli jsme se, že přes bránu nikoho nepustíme.

Tím se uklidnilo i mé svědomí, jež mi radilo, abych Druufům vyhlásil oficiálně válku. Rhodan i já jsme koneckonců byli zástupci velké moci, jejíž zákony jasně rozlišovaly mezi vraždou a válečnými činy.

Teď Druufové věděli, na čem jsou. Bylo na nich, aby se podle toho zachovali.

Rukojeť mé termozbraně byla horká. Můj cíl - vstup do sálu, který ležel nejdále vpravo, byl asi sto metrů daleko. Přesto jsme už cítili stoupající teplotu. Sálem se šířil pach spáleniny. Krátce poté co jsem zahájil palbu, byly stroje v sále vypnuty, takže jsme jasně slyšeli zvuky, doprovázející tavení skály a kovu. Zápach přicházel hlavně z těl spálených robotů.

Rhodan se rozkašlal. Podíval jsem se na něj slzícíma očima a křikl: „Jsme to ale borci! Sami si tu zkazíme vzduch!“

Mávl rukou a snažil se překonat záchvat kašle. Pak na mě zavolal: „Je ti jasné, že tyhle své vzácné stroje nechtejší rozbít? Asi to budou důležité agregáty. V tom případě bychom tu byli v bezpečí.“

Musel jsem se jeho optimismu zasmát. Ale tihle malí barbaři už byli takoví. Ti se jen tak nevzdali.

Chvilí před prvním výstřelem jsem se pokusil navázat spojení s Fellmerem Lloydem. Okamžitě odpověděl a sdělil mi, že se mu podařilo vyčistit skafandr. Sanitární zařízení však bylo údajně natolik rozbité, že se už nedalo opravit. Jinak se mu prý daří docela dobře.

Byl jsem přesvědčen, že se cítí mizerně, což nám v naší situaci pochopitelně nemínil sdělovat. Paralyzovaný Druuf se prý dosud nepohnul. To mě jen utvrdilo v přesvědčení, že Druufové mají citlivou nervovou soustavu.

Podíval jsem se nahoru ke stropu. Někde tam snad musela být klimatizace. Objevil jsem několik otvorů, ale nesnesitelný pach a kouř tudy neodcházely. Podle toho Druufové patrně vypnuli i tato zařízení.

Setmělo se. Hala byla osvětlena prakticky už jen rudými kulovitými objekty, které visely těsně pod stropem. Nabyl jsem dojmu, že to budou antény.

Nazlobeně jsem klesl do kolen a strhl zbraň nahoru. Tentokrát se roboti objevili ve třech vchodech najednou.

Slyšel jsem hluboké zadunění Rhodanova paprskometu: Zářivý paprsek mě oslnil, takže jsem sotva viděl na cíl. Zmáčkl jsem spoušť, teprve když se silueta jednoho z robotů objevila v reflexním vizíru.

Byl ještě asi padesát metrů daleko, když ho zasáhl energetický paprsek silný jako prst. Ještě jsem byl ohluchlý z rány, která vyšla z paprskometu, když zazněla exploze, s níž robot vybuchl.

Blesk vyšlehl až ke stropu. Než mě mohla zasáhnout tlaková vlna, už jsem ležel na břiše a svíral oběma rukama podstavec nejbližšího stroje. Ozývaly se příšerné zvuky jako by měl celý podzemní svět vyletět do vzduchu.

Rhodan střílel dál. Viděl jsem pravidelné energetické dráhy paprsků, kterými plánovitě častoval vchody a roboty.. Když jsem opět zaujal palebnou pozici, ze vchodu na mé straně se vyvalila další záplava kulovitých strojů.

Vystřelil jsem dvakrát. Paprskomet mě tlačil v dlani. Ve vchodu vyvstal chaos. Než mohl vybuchnout další robot, všechny stroje se stáhly zpět do chodby.

Delším ostřelováním jsem docílil zhroucení jejich brány. Vchod prskal a škvařil se, tvořily se na něm bubliny, ale pak se přece jen úspěšně provalil.

Měl jsem nejvyšší čas nasadit si přilbu. Vedro bylo skutečně nesnesitelné a kouřová clona začínala být neprostupná. Už se nedalo pořádně dýchat. Okružní helmy zacvaklo do magnetických zámků. Dýchací zařízení začalo automaticky pracovat.

„To bychom měli,“ řekl Rhodan.

„Jsi si jist, že se tu neschová žádný robot?“ zeptal jsem se. „Ano. Myslím, že to nestačili. Ale i my se patrně stáhneme zpět k mřížím.“

„Šílený nápad! Zůstaneme tady tak dlouho, jak jen to bude možné. Pokud jsou tyhle stroje pro Druufy tak důležité, jak jsi říkal, a proto je nemohou zničit, pak...“

Lloydův hlas náš hovor najednou přerušil.

„Kazí se tu vzduch, pane,“ oznamoval nápadně klidně. „Vstup nejde uzavřít, zkoušel jsem to.“

Pochopil jsem i to, co nám neřekl. Pokud byl nucen nasadit si helmu, musel přepnout zásobování vzduchem na téměř vyčerpáný kyslíkový přístroj. Měl v něm vzduchu asi na šest hodin, jak jsme nedávno konstatovali.

Rhodana jsem viděl už jenom jako stín. Vpředu hořel vybuchlý robot.

„Dobrá, půjdeme,“ odpověděl jsem, protože mi nic jiného nezbývalo: „Bude však důležité zbořit za sebou přístup, aby kouř zůstal v sále. Oukej, to je práce pro tebe, barbare. Já běžím za Lloydem.“

„Divím se, že se nám Druufové nehlásí a že po nás nepožadují kapitulaci,“ odpověděl Rhodan. „Vysílám silou pěti wattů. Měli by to přece zachytit.“

„Jistě, na to se spolehni. Ale těžko budou rozumět anglicky. Možná že by rozuměli arkonidštině.“

„No, nevím... Zkus to.“

„Myslíš?“ zapochyboval Rhodan.

„Už se zase považuješ za pupek vesmíru? Proč by nemohli rozumět arkonidsky? Unesli od nás miliardy lidí. Připomínám ti překrývání časoprostorových rovin! Anglicky mluvící lidé zatím ve velkém množství unesení nebyli, pokud vím.“

Pochopil a začal se mnou mluvit arkonidsky, ale ani to nebylo nic platné.

„Vzduch je stále horší!“ varoval Lloyd.

Rhodan pomalu vykročil k bráně za námi. Následoval jsem ho hned poté, co jsem obhlédl temný prostor sálu. Na okamžik jsem si pohrával s myšlenkou, že bych ty stroje mohl zničit, ale pak jsem si řekl, že by to bylo zbabělé, zákeřné a hlavně zbytečné.

Když jsme byli asi metr od vchodu, mutant vykřikl: „Pane, někdo se snaží prolomit strop spojovací chodby! Atlane, šéfe, poslouchejte přece! Už sem přicházejí! Máte je v zádech! Zřetelně vnímám jejich myšlenkové impulzy. Poznávám jejich úmysly!“

To už jsme utíkali a nehleděli nalevo napravo. Prchali jsme stopadesátimetrovou chodbou za světlem v transmitterovém sále. Zhruba v polovině chodby zela ve stropě díra. Než však na nás stačili shora vystřelit, minuli jsme ji.

Volali jsme na Lloyd, aby si nás nespletl s protivníkem, a nakonec jsme doběhli až do sálu s mřížemi.

„Bylo to těžké, co?“ konstatoval Lloyd.

Otočil jsem se a zkoumavě se mu zahleděl do tváře. Byl bledý jako stěna, ale momentálně snad měl pokoj.

„Jak se vám vede?“

Mávl rukou.

„Není to nic moc, pane. Při posledním záchvatu jsem asi ztratil vědomí. Jak dlouho ještě?“

Měl tím na mysli naši situaci, ale o té jsem mu toho nedokázal říct mnoho.

„Brzy začnou ztrácet trpělivost,“ vysvětloval střízlivě Rhodan. „Já bych si na jejich místě naše chování nedal líbit dlouho. Atlane, v poslední chvíli se jim vzdáme, je to jasné?“

Znělo to jako rozkaz. Já jsem však neměl v úmyslu přijímat rozkazy, pokud jsem se nenacházel přímo na palubě válčící lodi Sluneční flotily, kde byla disciplína zcela nutnou záležitostí.

Zkoumavě jsem se na něj zadíval.

„To si ještě rozmyslím, kamaráde! Nerad bych, aby mě hmyzí bytosti pitvaly!“

Lloyd zezelenal. Rhodan zaskřípal zuby.

„Přesto! I kdyby nás měly zajmout!“ trval na svém. „Pořád ještě bychom měli šanci na útěk!“

„Směšné! Kdybychom byli v našem časoprostoru v zajetí nějakého nepřítele, pak snad. Ale tady...“

Zavrtěl jsem hlavou a obrátil se zpět k východu. Venku však byl klid.

Chtěl jsem si vzít jednu z tabletek koncentrované výživy, když Druufové zahájili další útok. Z díry ve stropě vyšlehlo oslnivé světlo a ozvaly se podezřelé zvuky. Naslouchali jsme se zadržným dechem.

„Zní to, jako by přijížděl tank,“ zašeptal Lloyd.

„Nebo jako těžký bojový robot se zabudovanými ochrannými štíty,“ řekl jsem. „Pokud proti nám použijí takové zbraně, budeme s našimi ručními paprskomety v háji. Oukej, řádně tedy zvažte, jestli se chcete opravdu vzdát, nebo jestli budeme bojovat až do hořkého konce. Já se rozhodnu až na poslední chvíli.“

Fellmer znovu změnil barvu tváře. Zachrčel, chytil se za ústa a odvrátil se. O chvíli později už ležel v křečích na podlaze.

Ze stropu chodby padala drť i větší balvany.

Kdosi tam stále rozšiřoval vstup. Proč neposlali své jednotky, nebo co to vlastně posílali, přímo chodbou z reaktorové haly? Přestal jsem si tím lámat hlavu. Mohlo nám být docela jedno, odkud přicházeli.

Ležel jsem tam se zbraní v ruce. Měl jsem ji nastavenou na plný výkon. Palec levé ruky spočíval na tlačítku zavíracího mechanismu helmy.

Vtom do mě Rhodan opatrně kopl. Podíval jsem se na něj. Tvářil se zarputile.

„Neslyšíš nic? Někdo tam volá mé jméno!“

„Cože...?“

„Říkám ti, že tam někdo volá moje jméno! Je to telepatická zpráva!“

Nejistě se zasmál a obrátil se k mutantovi.

„Lloyde, slyšíte to taky?“

„Ano, pane, i když slabě,“ zaúpěl Fellmer. „Někdo volá vaše jméno. Je to tak. Hrozí nebezpečí. Ten, kdo volá, se omlouvá, že nás omylem přivlekl do transmiteru. Ale snad to dopadne dobře, protože překonal svůj vnitřní odpor. Ne, pane, on neví, kdo je. Už jsem se ho ptal.“

Člověk zřídka kdy vidí tak dokonale ušaslý výraz tváře. Rhodan byl mimo. Já osobně jsem celou záležitost považoval za špatný vtip.

„Kdo tady proboha může znát moje jméno? A vůbec - co je to za mystické věty? Přece musí vědět, kdo je?“

„No jistě,“ souhlasil jsem s ním. „Je to jenom nějaký trik Druufů... Pochopitelně.“

„Nové sdělení!“ zvolal Lloyd. „Říká, abychom se znovu postavili do klece. Že nás prý přepojí. Ano, použil výrazu - přepojí. Zatím však ještě pořád neví, odkud zná vaše jméno a proč nám vůbec chce pomoci.“

Tentokrát jsem se trochu zlobil já.

„Dávej přece pozor!“ vyjel jsem na Rhodana. „Tamhle něco leze z díry!“

Rozpoznával jsem neforemné nohy robota. Podobaly se nohám Druufa, ale byl to kovový bojový stroj. Druufský stroj, sestavený podle podoby svých tvůrců.

Neváhal jsem.

Ruční paprskomet mi poskočil v dlani a vystřelil. Silný energetický paprsek zasáhl cíl - tápající nohy robota - a odrazil se od něj.

Druhý výstřel roztavil strop chodby. Robot pak konečně pomalu klesal dolů.

Až dozadu k nám zavanul žhavý dech tlakové vlny. Nemuseli jsme ani zavírat skafandry, protože automatika přileb zareagovala sama. Riskoval jsem další dávku, ale robot se jen zapotácel a mírně ukročil dozadu.

Aniž bychom si řekli, společně jsme ustupovali. Když pak chtěl robot vstoupit do sálu, zborčil se nad ním díky naší soustředěné palbě strop. Dosud ještě dobrý vzduch byl najednou rudý jako krev. V našich skafandrech se aktivovaly energetické ochranné štíty. Vlastně bylo docela odvážné používat v podzemí termozábrity.

„Nové zprávy,“ zvolal Lloyd do helmové vysílačky. „Máme už konečně nastoupit. Že prý nás okamžitě přepojí. Blíží se sem noví roboti. Proboha, pane, tak se aspoň pokuste!“

Nevěděl jsem, jestli má na mysli mě, nebo Rhodana. Podíval jsem se k energetické kleci. Moc jsem tomu nevěřil.

Náhle se silné mříže začínaly rozechvívat, jako by se rozpíjaly. Bud to byl optický klam, vzniklý teplem, anebo kdosi skutečně aktivoval transmitter.

„Já se snad zblázním,“ poznamenal Rhodan. „Co ty na to?“

„Je to riziko,“ odpověděl jsem mu. „Kdoví, co se nám tam uvnitř stane.“

Lloyd nás míjel na nejistých nohou. Pomaličku směřoval k mřížím a nakonec mezi ně vstoupil.

Chvilí jsme se na něj dívali. Nestalo se mu nic.

Za zborceným, spečeným závalem vchodu se ozývaly podezřelé zvuky. Protivník se pustil do práce. Odstraňoval překážku. „Ještě minutku, Arkonidane!“

V Rhodanových očích se zajiskřilo. Zvolna jsem vstal a také vykročil k mřížím. Rhodan mi šel v patách.

Lloyd tiše naslouchal.

„Přeje nám hodně štěstí,“ řekl. „Že to prý byl omyl. Chce nám říct, že...“

Následující slova jsem už neslyšel. Po mém těle hmátla neviditelná ruka.

Naše štola na planetě Hádés byla temná a bez vzduchu jako předtím. Probrali jsme se na podlaze před transmittersem. Nikdo z nás nevěděl, jak dlouho jsme tam leželi v bezvědomí.

Lloyd byl stále ještě v mdlobách. Rhodan zasténal potlačovanou bolestí. Chvilí jsme vůbec nemluvili, protože jsme nevěděli, co říkat.

Mé logické uvažování se bránilo zpracovávání těch neuvěřitelných událostí. Záchrana v nejvyšší nouzi... Špatná pointa, když jsem se rozhlédl. Jakápak záchrana?

Přesto...

Někde v tomto časoprostoru musel být někdo, kdo znal Rhodanovo jméno. Kdo však? Byla to snad nějaká osoba, která sem byla unesena?

Točila se mi z toho hlava.

Vtom se mi ve vysílačce ozval Rhodan.

„Lloyd má už jen na pět minut vzduchu,“ oznamoval stísněně. „To znamená, že jsme byli pět hodin v bezvědomí.“

Tato zpráva mnou otřásla. Proto se tedy mutant dosud neprobral!

Pokusili jsme se ho probudit. Třepali jsme s ním, křičeli na něj... A přitom jsme zcela přehlédli zelenou signálku transmittersu. Tentokrát však nesvítila rovnoměrně, nýbrž blikala v nepravidelných intervalech.

Několik vteřin mi trvalo, než jsem pochopil smysl blikání. Byla to morseovka! Někdo se nám snažil podat zprávu pomocí signalizační kontrolky!

Rhodan začal slabikovat: „D... R... U... S..., člověče, tohle je DRUSUS!“ zařval tak, až mě málem připravil o sluch. „DRUSUS, jsme tady.“

Zaječel, vyskočil a aktivoval transmitters. Společně jsme pak zasunuli Lloydova chodidla do kontaktů v podlaze přístroje. Sotva jsme to dokázali, popadli jsme ho každý z jedné strany a zvedli jsme ho. Pak jsem rychle zmáčkl tlačítko zapojení transmittersu.

Tentokrát jsme bolest z dematerializace přijali s potěšením a bylo nám docela jedno, co přijde. Než jsme se rozplynuli, naposledy jsem spatřil Rhodanovu tvář. Byla doslova rozzářená...

Když jsme se probudili, leželi jsme v bělostně povlečených postelích, které bezesporu patřily k příkladnému vybavení ošetrovny na vlajkové lodi flotily DRUSUSU.

Jenom Lloyd jsme neviděli. Zvedl jsem se na lokty a překvapeně se rozhlížel.

Oblouklý muž s vlasy barvy slámy a v příliš velkém plášti se mi zahleděl do očí.

„Helou, doktore, to už jsme zase doma?“ zeptal jsem se. Nabral dech do nafouklých tváří a odpověděl: „Odkudpak, u všech čerta, má Lloyd infekční střevní chřipku? Už byl málem udušený, když jsme ho tahali z transmittersu!“

To už jsem přesně věděl, že jsme zachráněni. Pro doktora Skoldsona bylo typické, že se nejdříve ze všeho bavil o nemocných.

„Netuším, doktore, vážně ne. Tvrdil, že snad z Gray Beastu.“

„Cože? Tady? Naše voda?“

Tato poznámka mě zvedla z postele.

„Jak - tady? Copak jsme na Gray Beastu?“

„A co jste myslel? Spal jste čtrnáct hodin. DRUSUS už dávno přistál, když už jsme se kvůli vám museli celou věčnost potulovat mezi Druufy. Takže Lloyd si myslí, že to má z pramenité vody, hmm...“

Nahmatal si bezvousou bradu a zkoumavě se na mě zahleděl. „Pak ale nechápu, proč za mnou nepřišel už před startem. Tehdy už přece musel cítit, že s ním něco není v pořádku.“

„Máte pravdu, doktore. Snad byste měl na palubě CALIFORNIE vyvěsit ceduli s nápisem: Všechno bolení břicha ihned hlásit doktorovi! Ale když tihle chlapi mají taky svou hrdost...“ Na to už nic neřekl.

Pak se ošetrovnou rozlehly jásavé výkřiky a dovnitř vtrhla banda chlapů v čele s Reginaldem Bullem, Sikermannem a dalšími. Byli jsme zasypáni otázkami. Rhodan odpovídal ještě v polospánku. Já jsem chtěl hlavně vědět, proč na sebe DRUSUS nechal tak dlouho čekat.

Bull zvažněl. Rhodan se konečně probral.

„Skok CALIFORNIE se podařil a průlom také. Už jsme neztratili vědomí, takže teorie o vyrovnání stability souhlasila. Ale pak jsme měli co dělat s bloádou robotských křižníků. Bylo jich tam jenom asi padesát tisíc. To by byla zatraceně nerovná bitva. Takže jsme raději chvíli počkali... Kdybychom však věděli o Lloydově nemoci, patrně bychom si nějak pomohli a pospíšili si. Takhle se nám riziko zdálo být moc velké.“

Tím byla hádanka vyřešena.

„Jak se daří Lloydovi?“ zjišťoval Rhodan. Jeho hlas zněl velmi unaveně. I já jsem si připadal jako zmlácený.

„V pořádku,“ vpadl mu do řeči Skoldson. „Úplavici jsme už zastavili. Dostal injekce. Za pár dní bude fit. Ale měl už namále.“

„A arkonidská flotila?“

„Odtáhla společně s většinou skokanských lodí. Momentálně ze strany Druufů neprobíhají žádné útoky,“ odvětil netrpělivě Bull. „Ale co se to dělo u vás? Šest hodin jsem morzeovkou vysílal jméno naší lodi. Koneckonců jsem musel! Bylo to tak dohodnutý!“

„Dohodnuté?“ divil jsem, se. „Jak to?“

„Po poplašném startu CALIFORNIE jsem to odvyšíl.“

„Vtipálku,“ zabručel Rhodan. „My jsme sotva ještě zaslechli, že jste minuli frontu útočníků. Pak už jsme nezachytili ani slovo. Uletěli jste nám z dosahu.“

Bulova tvář se protáhla do délky. V pozadí zapištěl myšob Gucky. Zdálo se, že ho přítelova porážka docela pobavila. Ale nevíšili jsme si toho. Vzpomínali jsme na Fellmerova slova o neznámém, který nevěděl, kdo je...

„Nepostrádáte někoho z posádky CALIFORNIE?“ zjišťoval Rhodan.

Přítomní na sebe překvapeně pohlíželi. Ne, posádka byla úplná.

„Vzdej to, Perry!“ namítl jsem tiše. „Tohle se pravděpodobně nikdy nedozvíme.“

„Jo, tak co teda bylo?“ vykřikl Bull.

„Později,“ zamumlal ospale Rhodan, „později. Ale já na to přijdu, přísahám!“

Skoldson zvědavce vykázal nekompromisně ven a použil při tom dost drsné výrazy, přičemž se odvolával na svou funkci šéflékaře lodi.

Já jsem ale ještě chvíli přemýšlel, v čem vlastně spočíval smysl naší krkolomné akce. Nu, teď alespoň víme, s kým máme tu čest. Potkali jsme bytosti, které před deseti tisíciletími zničily mou flotilu. Byly to bytosti, které mě donutily strávit spoustu času v biochemickém spánku.

To jejich vinou jsem musel zůstat na planetě Zemi od jejích barbarských prvopočátků až do doby, než se Pozemšťané naučili stavět kosmické lodě.

Takže teď už jsem věděl, kde najdu původce všeho zlého. Měl jsem s nimi velmi vysoké nevyrovnané účty.

S těmito myšlenkami jsem usílal. Musel jsem sbírat síly do dalších akcí. Rhodanova základna na planetě Gray Beastu byla šíleným nápadem. Snad se mi ještě podaří jeho rozhodnutí zvrátit. Před rozhodující bitvou bychom tu přece neměli zůstat...